

תפ"ח (חיפה) 16531-09-14 - מדינת ישראל נ' עדן פנחס

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22

בפני הרכב כבי השופטים: רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד] אברהם אליקים תמר נאות

פרי

מדינת ישראל
ע"י פרקליטות פלילית מחוז חיפה

המאשימה

נגד

עדן פנחס, ת"ז 021896196
ע"י ב"כ עו"ד רהב אופנהיימר (סנגוריה ציבורית)

הנאשם

הכרעת דין

עמוד 1

מותרת לפרסום לאחר שהושמטו פרטי המתלוננת

השופטת תי נאות-פרי: תמצית הכרעת הדין -

1. עניינו של כתב האישום בתיק זה העם שני אירועים נפרדים, אשר התרחשו האחד בשנת 2013 והשני במהלך שנת 2014.
2. באירוע הראשון המוזכר בכתב האישום, היו מעורבים הנאשם, יליד 1989, והמתלוננת הראשונה, ילידת 1995 (להלן: "המתלוננת א'"). אין מחלוקת כי במועד הנטען, באוגוסט 2014, המתלוננת אי נפגשה עם הנאשם בדירתו, על רקע היכרות קודמת בין השניים בהיותם שכנים באותה שכונת מגורים. לטענת המתלוננת אי, הנאשם החל לגעת בגופה ובהמשך, קיים עמה יחסי מין שלא בהסכמתה ולמרות התנגדותה, כאשר לעומתה - טוען הנאשם כי יחסי המין התקיימו בהסכמה מלאה. אירוע זה יכונה להלן: "האירוע הראשון".
3. באירוע השני היו מעורבים הנאשם והמתלוננת השנייה, ילידת 1981 (להלן: "המתלוננת י'"), אשר מכירה את הנאשם ממכון הכושר המקומי (להלן: "מכון הכושר"). אירוע זה קדם בזמן לאירוע הראשון, והתרחש על פי הנטען בשבוע האחרון של יולי 2013 או בשבוע הראשון של אוגוסט 2013. אף כאן, מוסכם כי במועד הרלבנטי, הגיעה המתלוננת י' לדירתו של הנאשם, ואין אף חולק כי למשך פרק זמן מסוים, התגפפו השניים בהסכמה, על מיטתו של הנאשם. אלא, שלשיטת המתלוננת י', בשלב מסוים ביקש הנאשם להמשיך ולקיים יחסי מין מלאים, אך היא סירבה. לטענתה - בשלב זה אחז בה הנאשם והתיישב עליה באופן שמנע ממנה להימלט, וביצע בה מעשה מגונה, כאשר הוא למעשה מביא עצמו לפורקן בעודו "יושב" עליה, ושופך את זרעו על גופיתה. הנאשם אינו מכחיש את עצם ההתרחשות המינית, אך טוען גם בהקשר זה כי כל אשר התרחש - היה בהסכמתה המלאה של המתלוננת י'. אירוע זה יכונה להלן: "האירוע השני".

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

4. עקב האמור, הוגש נגד הנאשם כתב האישום ובו מיוחסות לו עבירה של אינוס (לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין")) - בנוגע לאירוע הראשון; ועבירה של מעשה מגונה בכוח (לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין) - בנוגע לאירוע השני.

5. הנאשם, כאמור, הודה בעצם קיומם של המעשים המיניים - אך טען כי המעשים בוצעו בהסכמתן המלאה של המתלוננות.

6. לאחר בחינת הראיות ושקילת טיעוני הצדדים, אציע לחברי להרשיע את הנאשם בעבירות המפורטות בכתב האישום. עמדת המאשימה על פי כתב האישום -

7. לגבי האירוע הראשון - נטען בכתב האישום כי המתלוננת אי מתגוררת בסמיכות לנאשם, השניים מכירים זה את זה, והנאשם אף הזמין את המתלוננת בעבר לדירתו במספר הזדמנויות, אך היא סירבה. ביום 24.8.2014 בשעות הערב, נפגשו המתלוננת אי והנאשם באקראי בסמוך למקום מגוריהם, וסיכמו כי יפגשו בדירת הנאשם בהמשך הערב. המתלוננת אי אכן הגיעה לדירת הנאשם לאחר שהוא התקשר אליה והודיע לה כי הוא נמצא בביתו.

זמן קצר לאחר שהגיעה המתלוננת אי לדירת הנאשם, החל הנאשם לגעת בה ולנשקה, אך היא אמרה לנאשם כי איננה מעוניינת בכך וניסתה לדחפו ואף אמרה לו שהיא רוצה ללכת לביתה. אז נשכב הנאשם על המתלוננת אי, וניסיונותיה להדפו לא צלחו. בשלב זה ניסה הנאשם לנשק את המתלוננת אי על פיה, הזיז את חזייתה וחולצתה ונגע בחזה, הוריד בכוח את מכנסיה ותחתוניה של המתלוננת אי והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה בניגוד לרצונה, ועל אף שאמרה לו שאיננה רוצה בכך וביקשה אותו לחדול ממעשיו.

לאחר המתואר מעלה, התלבשה המתלוננת אי ועזבה את ביתו של הנאשם, בעוד זה האחרון מנסה לשכנעה להישאר בדירתו.

בהתייחס לאירוע השני - מתאר כתב האישום כי למתלוננת " ולנאשם היכרות במסגרת הפעילות במכון הכושר, וכי במועד מסוים בסוף חודש יולי 2013 או תחילת חודש אוגוסט 2013, נפגשו המתלוננת " והנאשם באקראי במכון. אז, הציע הנאשם למתלוננת " להתלוות אליו לנסיעה לים והמתלוננת הסכימה. במהלך הנסיעה, אמר הנאשם למתלוננת " כי עליו לעצור בדירתו כדי להצטייד בשתייה, המתלוננת " הסכימה לכך ושניהם נסעו אל דירת הנאשם. בדירתו של הנאשם החלו הנאשם והמתלוננת " להתנשק. הנאשם ניסה להוריד את מכנסיה של המתלוננת " ואת חולצתה, והיא אמרה לו שאינה מסכימה לכך והרימה בחזרה את מכנסיה. הנאשם ניסה לשכנע את המתלוננת " להמשיך במגע המיני, אך היא הבהירה לו כי אינה מעוניינת בכך. הנאשם הוסיף לנסות ולהוריד את מכנסיה של המתלוננת " , וזו שבה והרימה אותם ואמרה לנאשם שוב כי אינה מעוניינת בכך. אז, אחז הנאשם בידיה של המתלוננת " , אמר לה כי " כל הבחורות אומרות בהתחלה שאינן רוצות", אך היא חזרה ואמרה כי איננה מעוניינת וביקשה שיעזוב אותה. בשלב זה, הפשיל הנאשם את מכנסיו ואחז בראשה של המתלוננת " במטרה שתבצע בו מין אוראלי אך היא הסיטה את ראשה ואמרה לנאשם שיעזוב אותה ושהיא "לא נוגעת" באיבר מינו. אז, בעודו אחוז בשתי ידיה של המתלוננת " באמצעות יד אחת, בא הנאשם על סיפוקו המיני באמצעות אוננות, ושפך זרעו על גופייתה של המתלוננת ".

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

סיכומו של כתב האישום הינו כי במעשיו המתוארים לעיל, בעל הנאשם את המתלוננת אי_שלא בהסכמתה החופשית, וביצע מעשה מגונה בכוח - כלפי המתלוננת יי.

8. עוד חשוב להדגיש כי אין קשר בין שתי המתלוננות ואין ביניהן כל היכרות. התלונה של המתלוננת אי הוגשה ביום האירוע

עמוד 5

הראשון (24.8.2014) בשעה 22:33. התלונה של המתלוננת " הוגשה כשלושה חודשים קודם לכן, ביום 28.5.2014, כאשר האירוע השני ארע כעשרה חודשים לפני מועד הגשת התלונה מצד המתלוננת י".

עמדת ההגנה -

9. הנאשם זומן לחקירה לאחר שהמתלוננת " הגישה את תלונתה, ונחקר ביום 29.5.14. ביום 25.8.2014, בשעות הבוקר המוקדמות, לאחר הגשת התלונה מצד המתלוננת אי, נעצר הנאשם, ובהמשך, שוחרר בתנאים מגבילים. גרסתו של הנאשם, כפי שכבר צוין מעלה, היתה כי בשני האירועים לא בוצע על ידו דבר בכפייה, כי הכול נעשה בהסכמה חופשית ומרצון של שני הצדדים (בהתייחס לשתי המתלוננות) והוא הכחיש את טענת האונס וביצוע המעשה המגונה (וראו את תשובת הנאשם לכתב האישום, בעמ' 2 לפרוטוקול).

הראיות -

10. מטעם המאשימה - לגבי האירוע הראשון - העידו המתלוננת אי (ע.ת. 1) ; ו-א.א., המשמש כאב בית ואיש תחזוקה בבניין המגורים של המתלוננת אי (ע.ת. 3, להלן: "השכן"). כמו כן הוגשו בהסכמה דו"ח פעולה שרשם שוטר בשם אסף אלירן, אשר הגיע לביתו של הנאשם לאחר האירוע הראשון ועיכב אותו לחקירה (ת/7), והוגשה אף הודעה שנגבתה מ-מ.ג., מטפלת באומנות בבית הספר של המתלוננת אי באותה העת (ע.ת. 4, להלן: "המטפלת באומנות", ת/32).

לגבי האירוע השני - העידו המתלוננת י (ע.ת. 2); ר.ו., אמא של המתלוננת י (ע.ת. 8, להלן: "האמא"); ד"ר ק.ל., אשר מטפל במתלוננת י (ע.ת. 11, להלן: "הפסיכיאטר"); ו-נ.ש., אשר בהיותה סטודנטית לפסיכולוגיה פגשה במתלוננת י (ע.ת. 12, להלן: "הסטודנטית"). הוגשו בהסכמה אף הודעה שנגבתה מעורך הדין ק.ג., אשר במשרדו עבדה המתלוננת י באותה העת (להלן: "עורך הדין", ת/31) והודעה שנגבתה מ-ס.ס., המתאמן אף הוא במכון הכושר (להלן: "המתאמן", ת/34).

בנוסף, העידו מטעם המאשימה - החוקרת אפרת שובל (ע.ת. 14, להלן: "שובל") והחוקרת גלית קינרייך (ע.ת. 15, להלן: "קינרייך").

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

מטעם ההגנה - נשמעה עדותו של הנאשם.

11. יוער כי כל הפרטים המזהים של המתלוננות ושל העדים הושמטו, ובהמשך - ככל שיופיעו ציטוטים ממסמכים או מהפרוטוקול, הוכנסו שינויים על מנת להשמיט את השמות הרלבנטיים ולהציב במקומם את הכינויים שהוגדרו לעיל. עוד

עמוד 7

יצוין כי בשל טעות, המספור של עמודי הפרוטוקול חוזר על עצמו בחלקו, ולכן ההפניות לעמודי הפרוטוקול מתייחסות לעדות הרלבנטית (כך שיש, לדוגמא, עמי 20 של עדות המתלוננת אי ויש גם עמי 20 של עדות המתלוננת י).

אסקור להלן את הממצאים העובדתיים והמסקנות המשפטיות - לגבי כל אירוע במובחן.

האירוע הראשון -

הקדמה באשר להעדפת גרסת התביעה על פני גרסת ההגנה -

12. מקדמית, טרם פירוט הממצאים, אומר כי מצאתי שגרסת המתלוננת אי הוכחה מעבר לכל ספק סביר, ויש להעדיפה על פני גרסת הנאשם - לגבי כל הרכיבים הדרושים לצורך ההכרעה במחלוקות נשוא תיק זה. מסקנתי סומכת על אימוץ תיאוריה המפורטים של המתלוננת מעל דוכן העדים באשר להשתלשלות האירועים, בחקירתה הראשית והנגדית, תיאורים העולים בקנה אחד עם ההודעות שנגבו ממנה במשטרה, במועדים שונים. התיאורים הושמעו בכאב רב, אך בכנות, תוך מתן תשובות לגבי קשיים שהועלו וללא כל ניסיון התחמקות. בנוסף, יש לראות כי גרסת המתלוננת אי מקבלת חיזוקים מראיות נוספות בתיק, כגון תכתובות בינה לבין הנאשם באמצעות מכשירי הטלפון הנייד של השניים שהחלה כמה דקות לאחר שהסתיים האירוע הראשון וכגון עדותו של השכן. לעומת זאת, גרסתו של הנאשם לא הותירה רושם מהימן לגבי הסוגיה הדורשת הכרעה, והיא שאלת ההסכמה החופשית, ומצאתי שהוא אינו דובר אמת לגבי נתונים מכריעים.

פרק ראשון - עדות המתלוננת אי בבית המשפט לגבי האירוע הראשון -

13. המתלוננת אי העידה כי הנאשם שכן שלה, והיא הכירה אותו כשנתיים לפני האירוע הראשון. עוד סיפרה כי הנאשם הציע לה כמה וכמה פעמים לעלות אליו לדירה לקפה, אך היא לא הסכימה (עמי 8, שורות 16-19).

באשר ליום האירוע הראשון מסרה המתלוננת אי כי באותו היום פגשה בנאשם מחוץ לבניינים, כי הם ישבו ודיברו, וכי אז היא הציעה כי תעלה אליו לקפה - וכדבריה:

"ת: הגעתי לשכונה והוא היה בחוץ וישבנו ודיברנו, אני מדברת על הנאשם, וישבנו ודיברנו ואז אני הצעתי לו לעלות, שאני אעלה אליו לקפה כי אמרתי לעצמי אם אחרי שנתיים כל הזמן הוא מציע אולי אני סתם שוללת את הבן אדם, אולי אני באמת אכיר בן אדם טוב. ... אז הצעתי לו שאני אעלה לקפה והוא הסכים ואני יזמתי כאילו את הפגישה ואחרי זה הוא אמר שיש לו נסיעה כי הוא נהג מונית, הוא לוקח מישהי והוא חוזר, הוא לקח את המספר שלי ... ואז אחרי שעדן סיים את הנסיעה, הוא שלח לי הודעה, הוא התקשר, ועליתי אליו."

(עמי 8, שורות 20-30).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 16531-09-14 מדינת ישראל נ' פנחס
באשר לאירועים שאירעו לאחר שעלתה לדירת הנאשם, העידה המתלוננת אי כר:
עמוד 9

"ש: אז באת אליי,

ת: כן, עליתי והתיישבתי על המיטה על הקצה לא באמצע והוא הציע לי קודם שאני אשתה וודקה ולא הסכמתי ואחרי זה עדן הציע לי לעשן סמים ולא הסכמתי ואז הוא היה בלי חולצה או שהוריד חולצה והוא נשכב על המיטה ושם יד על הבטן שלי והזזתי את היד ואמרתי שאני לא רוצה ואז הוא עוד פעם שם את היד והעפתי את היד והוא התקרב אליי וסוג של נשכב עליי. העפתי לו את היד ועוד פעם הוא שם את היד ומאותו הרגע הוא פשוט נשכב עם כל הגוף שלו עליי ואמרתי לו שאני לא רוצה ושיתן לי ללכת ושאיני רוצה הביתה, והוא לא הקשיב לי ונשכב עליי והתחיל לנשק, לגעת והוריד את החזייה שלי.

ש: מה לבשת?

ת: לבשתי טייץ וגופייה. כל הזמן אמרתי לו שאני לא רוצה ושיתן לי ללכת ואמרתי לו במפורש 'לא' והוא בכל זאת המשיך והמשיך ואני גם ניסיתי להדוף אותו עם הידיים שלי וזה היה כמו לדבר עם קיר, לא משנה כמה פעמים אמרתי לו לא ושיתן לי ללכת הביתה, הוא היה בעולם משלו ואמר לי כל הדרך וכל הזמן 'אני דואג לך, אני ידיד שלך', כל הזמן משפטים כאלו. זה נמשך משהו כמו 5-6 דקות ובאמצע אני הבנתי שאני לא אצליח להעיף אותו והכוח שלי, כאילו אין לי שום כוח מולו והוא נשכב עם כל הגוף שלו עליי, היה לי מאוד קשה. ...

אני הבנתי שזה לא הולך וניסיתי טקטיקה אחרת שאם אני ארפה את הגוף וכאילו אני אזרום אני לא אעשה כלום, והוא ימשיך כאילו לנסות את שלו, אולי אני אצליח והוא יראה שאני לא מתנגדת וירפה קצת את הגוף ואני אצליח להעיף אותו, וניסיתי וזה לא עבד, אז המשכתי כמה שניות של הפסקה שלא התנגדתי ולא אמרתי כלום ואז העפתי אותו והבנתי שזה לא מצליח, אז המשכתי כל הזמן להגיד שאני לא רוצה ושיתן לי ללכת והוא לא הקשיב.

ת: עדן נישק אותי בשפתיים, והוא נגע לי בשדיים ואז הוריד את הטייץ ואת התחתונים והוא הזיז קצת את התחתון שלו ואת המכנס, ואז הוא כאילו התחיל והכניס את האיבר מין שלו לאיבר המין שלי וכל הזמן עד הסוף זה נמשך 6-7 דקות ועד הסוף אמרתי שאני לא רוצה והתנגדתי, ניסיתי להעיף אותו וכשזה נגמר אז התלבשתי, הדלת הייתה נעולה, פתחתי את הדלת ושהתלבשתי הוא אמר לי לא אל תלכי תישארי. פתחתי את הדלת והלכתי.

(עמי 9, שורות 6-32, עמי 10 שורות 1-4).

14. בהמשך, חוזרת המתלוננת אי שוב על כך כי "אמרתי לו מלא פעמים לא ולא, שיתן לי ללכת ושאיני לא רוצה והוא לא עצר אף פעם, מההתחלה ועד הסוף" (עמי 18, שורות 1-2), ושוב בעמי 26 שורות 7-9), לאמור: "הוא לא השתמש באלימות אבל הוא כן השתמש בכוח שהוא ניסה להוריד את הבגדים, הוא עלה עליי עם כל הגוף שלו" (עמי 19 שורה 14), ובהמשך: "הוא לא נקט באלימות אבל הוא כאילו נשכב עליי ולא נתן לי לזוז, זה כן הפעלת כוח" (שם, שורה 21, ושוב בעמי 18, שורות 24-25).

עוד העידה המתלוננת אי כי לאחר שיצאה את דירת הנאשם, ירדה למטה והייתה לבדה ובכתה, וכדבריה: "ירדתי למטה, הבנתי מה קרה ועיכלתי את זה והייתי לבד עם עצמי, בכיתי." (עמי 10 שורה 13), ואז החליטה לנסוע למקום שקרוב לתחנת המשטרה. המתלוננת אי הסבירה כי לא היתה כל כך בטוחה באם ללכת ולהתלונן במשטרה וכי היא רצתה לגשת למשטרה אבל "מאוד פחדה" (עמי 10, שורה 16). לאחר מכן התקשרה לשכן וסיפרה לו על האירוע, סוכם בינה לבין השכן כי הוא יתקשר למשטרה בשמה וידווח על מה שאירע (עמי 11, שורות 1-4), והוא אכן התקשר למוקד - ונשלחה נידת לפגוש את המתלוננת אי ולהביאה לתחנת המשטרה.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

גרסת המתלוננת אי במשטרה -

15. טרם אתייחס להודעות של המתלוננת אי במשטרה או לדברים שמסרה במהלך העימות שבוצע בינה לבין הנאשם - אבקש להבהיר כי כל ההפניות נועדו אך לצורך המחשת העמדה לגבי מהימנותה של המתלוננת, תוך הפניה לכך שהמדובר באותה גרסה עקבית, בבחינת חיזוק לגרסת המתלוננת, וההפניות אינן מלמדות על כך שהמדובר בראיה לגבי תוכן הדברים. האמור נכון, כמובן, גם בהתייחס למתלוננת יי, אשר דבריה יובאו בהמשך.

עמוד 11

16. כאמור, הפניה של המתלוננת אי למשטרה נעשתה באמצעות השכן ביום האירוע הראשון, כשלוש שעות לערך לאחריו. ממזכר שנרשם מפי השוטרת קוגן ביום 1.9.2014 (ת/14), עולה כי ביום 24.8.2014 בשעה 23:35 התבקשה קוגן לחבור למתלוננת אי, ולשם כך יצרה עימה קשר טלפוני (כאשר השכן הוא שמסר למוקד את מספר הטלפון הנייד של המתלוננת אי). קוגן פגשה את המתלוננת אי, ולקחה אותה לתחנת המשטרה. מהמזכר עולה כי בעת שהמתלוננת אי עם קוגן בכניסה לתחנת המשטרה, שאלה אותה קוגן מה בדיוק קרה, ובתגובה מסרה לה המתלוננת אי ששכן שלה כבר שנתיים מציק לה שתעלה לשתות איתו קפה, והיא אף פעם לא הסכימה, וביום האירוע היא החליטה לעלות איתו, כי היא התיישבה על הספה בדירת הנאשם, כי הוא הציע לה לשתות אלכוהול והיא סירבה, כי הנאשם התיישב לידה, החל לנשקה ונשכב עליה. היא ניסתה לדחוף את הנאשם מעליה ולא הצליחה, הוא הוריד לה את החולצה והטיף שלבשה ו"עשה את מה שעשה". כאשר קוגן שאלה את המתלוננת אי למה בדיוק הכוונה והאם הנאשם חדר לגופה, השיבה המתלוננת אי - "כן". גרסה זו היא כאמור הגרסה הראשונית שמסרה המתלוננת אי בפני גורם משטרי כלשהוא, אף בטרם נגבתה ממנה הודעה "מסודרת".

17. בהמשך, המתלוננת אי נחקרה במשטרה פעמיים, אם כי הודעותיה לא הוגשו כראיה. בא כוחו של הנאשם הפנה את המתלוננת אי בחקירתה הנגדית לדברים שמסרה במשטרה - כאשר לשיטתו נמצאו סתירות ואי התאמות בין הגרסה שנמסרה במשטרה בהשוואה לגרסה שנמסרה בבית המשפט. אתייחס להלן לטענות אלו.

18. היוזמה למפגש ביום האירוע - בחקירתה בבית המשפט הופנתה המתלוננת אי לכך שבעדותה ציינה כי היא היתה זו שאמרה לנאשם שהיא מוכנה לעלות לדירתו לקפה, ולעומת זאת, בחקירה במשטרה אמרה שהיא לא "הזמינה את עצמה" אליו. אין המדובר בסתירה כלל ועיקר, והמתלוננת הסבירה כי היא אכן אמרה לנאשם שהיא מוכנה לעלות אליו לדירה, אחרי שהוא הזמין אותה כמה

1 פעמים בעבר, ואף במהלך העימות היא חזרה שוב על כך שאת המפגש ביום האירוע הראשון היא אכן

2 יזמה, לאחר תקופה ממושכת שהוא הזמין אותה.

3 19. שיתוף פעולה נטען מצד המתלוננת אי - הטענה העיקרית של הנאשם לגבי חוסר מהימנות

4 המתלוננת אי סומכת על כך שבמהלך העימות היא מסרה שבשלב מסוים היא חיבקה ונישקה את

5 הנאשם, ולעומת זאת - במהלך העדות בבית המשפט היא אמרה שלא חיבקה ונישקה אותו, אלא

6 שנקטה במה שהיא כינתה כ"טקטיקת הרפיה", כלומר - שהפסיקה את ההתנגדות לכמה שניות,

7 בניסיון לחמוק מהנאשם.

8 מקדמית, יש לדייק לגבי הדברים שאמרה המתלוננת אי, שכן אין המדובר ב"חיבוקים

9 ונישקות", כפשוטם. במהלך העימות, טוען הנאשם כי המתלוננת אי כל הזמן חיבקה אותו ונישקה

10 אותו, ואז - בתגובה - היא משיבה לו כי "זה היה למשך 10 שניות", והסיבה היתה: "כי ראיתי שאתה

11 לא עזבת אותי, לא הקשבת לי". בהמשך, חזרה המתלוננת אי על כך שזה היה למשך 10 שניות בלבד

12 וכי המדובר "בטכניקה" ובניסיון להרחיק את הנאשם מעליה, וכדבריה: "זה היה לעשר שניות בשביל

טכניקה להרחיק אותך ממני. לא הצלחתי כשנשכבת עליי עם כל הגוף שלך לא הצלחתי להרחיק
אותך" (ת/ג עמי 3, שורות 8-13, עמי 15 שורה 16 ועמי 18 שורות 28-34).
עם זאת, והגם שמדובר ב-10 שניות בלבד, הרי שבחקירתה הראשית, העידה המתלוננת אי כי
היא לא חיבקה ונישקה את הנאשם, וכדבריה (בעמי עמי 30, שורות 18-30): " ... אני לא חיבקתי ולא
נישקתי אותו, אני הפעלתי לכמה שניות כטקטיקה לראות אם זה יצליח והוא יראה שאני לא מתנגדת
ואני אצליח להעיף אותו, לא חיבקתי ולא נישקתי אלא הרפתי ולא עשיתי כלום, זרמתי. מה שהוא
עשה הוא עשה, זה שהוא נישק אותי ואני לא נישקתי אותו." היא נשאלת לגבי נושא זה שוב, ומשיבה
כי היא "הרפתה" את התנגדותה אך לא חיבקה ונישקה את הנאשם, כי הוא היה זה אשר נישק אותה
כל הזמן, וכי העובדה שהיא "הרפתה" - "זה לא אומר שאני חיבקתי ונישקתי אותו" (עמי 31, שורה 8).
או אז, נשאלה המתלוננת אי אם בעימות אמרה שהיא כן נישקה וחיבקה את הנאשם והיא
אישרה שבעימות אמרה שכן היה. כאשר נשאלה מדוע אמרה כך בעימות, השיבה כי בעימות שיקרה
בהקשר זה. היא נשאלה שאלות רבות לגבי נושא זה (מטבע הדברים) וחזרה על עמדתה לפיה בעימות
אמרה את הדברים למרות שהם לא היו נכונים, וכי מה שהיה הוא שהיא "הרפתה" את התנגדותה
למשך כ-10 שניות (מתוך פרק הזמן הכולל של כל האירוע המיני, שארך כ-7-6 דקות - עמי 32 שורות
15-18, עמי 33 שורות 14-15); אך לא חיבקה ונישקה הדדית את הנאשם, והסבירה כי: "העימות
התקיים כמה ימים אחרי שזה קרה, כמו שאמרתי לך הייתי צריכה לעכל וכמה ימים אחרי כבר נתנו
לי להתעמת איתו" (עמי 31 שורות 20-27), וכאשר היא מתבקשת שוב להסביר למה שיקרה בעימות,
משיבה שהיתה מבולבלת ובסערת רגשות במהלך העימות (עמי 32 שורה 3). בהמשך, שואל בא כוחו
של הנאשם את המתלוננת אי: "איך זה תרם לך שבעניין הזה שיקרת?" והיא משיבה בכנות - "זה לא
תרם לי ... לא תכננתי לשקר" (עמי 32, שורות 7-14).

תפ"ח 16531-09-14 מדינת ישראל נ' פנחס

20. טוענת ההגנה בהקשר זה שניים אלה: האחד - כי יש לאמץ דווקא את הגרסה של המתלוננת
1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
- אין בעימות, כלומר - ששיתפה פעולה ונישקה וחיבקה הדדית את הנאשם כפי שהוא טוען ולכן - כל
האירוע היה בהסכמה; והשני - כי הודאתה בכך ששיקרה בעימות מחייבת לקבוע שאין ליתן כל אמון
בגרסתה ובוודאי שיש בכך כדי לעורר ספק סביר בגרסתה, המחייב זיכוי.
עמדתי, לאור ההתרשמות מהעדות מעל דוכן העדים וצפייה בהקלטה של העימות, כי המתלוננת
אכן דייקה יותר בעדותה בבית המשפט ולא בעימות. שוכנעתי כי היא הפסיקה להתנגד, וכדבריה -
החליטה "לזרום", למשך 10 שניות, בחושבה שהדבר יסייע לה ויאפשר לה להדוף את הנאשם, אך
לאחר כמה שניות - הבינה שהמהלך נכשל וה"טקטיקה" שלה לא מצליחה, וחידשה את תחינותיה
לנאשם שיפסיק - אך הוא לא עשה כן, ובוצעה החדירה. אותה "הרפיה", לא הביאה אותה לנשק
ולחבק "אקטיבית", או הדדית, את הנאשם, אלא לא להתנגד לכך שהוא מנשק אותה. מכאן,
שהמתלוננת אי אכן לא אמרה אמת בהקשר זה במהלך העימות, אך אינני רואה בכך "שקר", שכן היא
משלבת כל הזמן בין ה"הרפיה" לבין הנישוק מצד הנאשם, והמונחים מתחלפים זה בזה. ברי כי יש
קושי בכך שהיא אומרת בבית המשפט שבמהלך העימות מסרה נתון שאינו מדויק - אך לא מצאתי
כי יש בכך כדי לחייב את המסקנה לפיה יש להטיל ספק בגרסתה לגבי האירוע הראשון בכללותו -
וראו את ע"פ 5633/12 ניימן נ' מדינת ישראל, 10.7.2013 (להלן: "פרשת ניימן"), בפסקה 34, שם צוין
כדלקמן:
- "כפי שנפסק, לא אחת, על-ידי בית-משפט זה, הערכאה המבררת אינה
מצויה במצב בינארי, לפיו עומדות בפניה שתי אפשרויות והן בלבד
(היינו: קבלתה של הגרסה האחת תוך דחיית הגרסה האחרת במלואה),
אלא שהיא רשאית לפצל גרסתם של עדים, לאמץ חלקים מתוכה,
ולדחות חלקים אחרים. זה הכלל, המכונה בשיטתנו "פלגיני
דיבורא", המאפשר לבית-המשפט "לערוך סינון בדברי העדות כדי לנסות

- 23 לבור את הבר מן המוץ ולהבדיל בין האמת לשקר, זאת על ידי היעזרות בראיות
- 24 קבילות ואמינות אחרות [...] או על פי הגיונם של דברים" (ע"פ 526/90 בלזר
- 25 נ' מדינת ישראל, פ"ד מה (4), 133, 185 (1991); וכן, ראו, סעיף 57
- 26 לפקודת הראיות; ע"פ 2760/11 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו]
- 27 (7.2.2013); ע"פ 897/12 גיודה נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו], פסקה 36
- 28 (30.7.2012); ע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' בארי, פ"ד מח(1) 317, 302
- 29 (1993) (להלן, עניין בארי)); וראו גם יעקב קדמי על הראיות חלק
- 30 רביעי 1845-1855 (2009)).
- 31
- 32 מעבר לכך, ואף אם אכן במהלך אותן 10 שניות של "הפסקת התנגדות", היא התנשקה עם
- 33 הנאשם וחיבקה אותו - בניסיון להביאו לכך שהדבר ירצה אותו או יסייע לה להדוף אותו ולמנוע את
- 34 המשך האקט המיני - ברי שאין בכך כדי ללמד על רצונה בקיום יחסי המין. שכן, אף אם במהלך
- 35 ה"הרפיה" נישקה וחיבקה את הנאשם ולא "רק" הפסיקה את ההתנגדות - הוכח לשיטתי מעבר לכל
- 36 ספק שלאחר אותה "הפוגה" היא חידשה את תחנוניה וביקשה מהנאשם שיחדול. לכן, הנאשם שמע
- 37 והבין - עוד לפני החדירה - שהמתלוננת אי אומרת "לא", חד משמעית, ולא יכול היה לפרש את
- 38 ההרפיה או אף כל חיבוק וכל נשיקה קודמים, כאילו היא אומרת "כן".

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

21. לאור האמור, עולה כי גרסת המתלוננת בבית המשפט עולה בקנה אחד עם הגרסאות שמסרה במשטרה - במועדים שונים, מיד בסמוך לאחר האירוע.

פרק שני - ראיות התומכות ומחזקות את גרסת המתלוננת -

עמוד 16

22. הגם שעל פי סעיף 54א(ב) לפקודת הראיות [נוסח חדש], תשל"א-1971, ניתן היה לבסס את ההרשעה לגבי עבירת המין בה עסקין על סמך עדותה היחידה של המתלוננת אי, תוך פירוט ההנמקה (ע"פ 8148/11 מנשה נ' מדינת ישראל, פסקה טו (15.4.2013); ע"פ 10711/07 מדינת ישראל נ' פלוני (4.9.2008); ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205 (2002)) - אזי שיש לגרסת המתלוננת מספר חיזוקים חיצוניים עצמאיים, כפי שיפורט להלן.

הדיווח המייד -

23. הדיווח הראשוני של המתלוננת אי היה לשכן, כאשר המתלוננת אי מסבירה כי היא מכירה אותו שנים וכי באותה תקופה נהגה לשוחח עמו כאשר היו לה בעיות (עמי 10 שורות 18-20). בשעה 19:50 שלחה המתלוננת אי לשכן הודעה בזו הלשון: "א' [השכן] זה דחוף". בשעה 20:36 נשלחה הודעה נוספת, לאמור: "א' אני צריכה אותך קשה לי מאוד להגיד את זה, מישהו אנס אותי...!!!" (ת/15, ת/15א). ברי כי לתוכן ההודעה אין ערך ראיתי כשלעצמו לגבי השאלה אם היה או שלא היה אונס, אך לעובדה שהמתלוננת אי שלחה את ההודעה לשכן מיד לאחר שיצאה מדירת הנאשם יש גם יש ערך ראיתי משמעותי. בהמשך, לאחר שנוהלה שיחת טלפון בין המתלוננת אי לבין השכן - השכן דיווח למוקד המשטרה על האונס, לבקשת המתלוננת אי, וכפי שצוין מעלה, התלונה התקבלה במוקד המשטרה כבר בשעה 22:33, כלומר, זמן קצר לאחר האירוע הראשון עצמו. מידיות ה"תלונה" לשכן ומידיות התלונה למשטרה, מהוות חיזוק לגרסת המתלוננת אי (ע"פ 8148/11 מנשה נ' מדינת ישראל, פסקה י"ח (15.4.2013); ע"פ 9608/11 מדינת ישראל נ' פלוני, פסקה 13 (7.7.2014); ע"פ 8031/13 שדרין נ' מדינת ישראל (22.7.2015)).

מצבה הנפשי של המתלוננת א' בסמוך לאחר האירוע -

24. השכן, בשיחותיו עם מוקד 100 (2 שיחות) מסביר כי המתלוננת אי "קצת מפחדת", לא רוצה לערב את ההורים שלה, ולדבריו: "היא נראית לי קצת בהלם", "היא בהלם", "היא קצת לא מסוגלת לדבר והיא גם סוג של פחד עכשיו, היא פשוט, היא מטיילת ברחובות, מלחץ כאילו היא לא יודעת מה קרה לה היא סוג של הלם", ו-"היא סוג של מבולבלת" (ת/5ב) תוך שהוא חוזר ומבקש מהמוקדן שיסעו לפגוש את המתלוננת אי אשר נמצאת בסמוך לתחנת המשטרה ויעזרו לה, באמרו: "אם אפשר איכשהו לטפל בה". במהלך חקירתו בבית המשפט אף הוסיף כי כאשר שוחח עמה היא "בכתה, היא היתה קצת מבולבלת" (עמי 77 שורה 2), ולאחר מכן מוסיף כי היא היתה מבוהלת (עמי 78 שורה 5). אין ספק כי לתיאורו של השכן את "ההלם" ואת ה"בילבול" חשיבות בכל הנוגע לאמינות גרסת המתלוננת אי (מעבר לכך, שיש להעריך את רגישותו, את חוש האחריות שלו ואת דאגתו למתלוננת אי). אף במהלך העדות בבית המשפט חזר השכן על כך שכאשר שוחח עם המתלוננת אי היא בכתה, נשמעה מבולבלת ומבוהלת (עמי 77, שורות 1-2, שורות 8-11, עמי 78, שורות 8-9). גם השוטרת קוגן,

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 16531-09-14 מדינת ישראל נ' פנחס

במזכר ת/14, מצינת כי המתלוננת אי, "ישיבה שקטה בניידת" בעת שהוסעה על ידי קוגן לבית החולים לצורך בדיקה רפואית, ויש בדברים חיזוק נוסף להלך רוחה של המתלוננת אי בשעות שלאחר האירוע הראשון. באשר לחשיבות העדות לגבי מצבה הנפשי של המתלוננת אי בסמוך למעשים הנטענים (כשעה או שעתיים לאחר המעשים) - ראו את ע"פ 6140/11 פלוני נ' מדינת ישראל, פסקה 42 (9.5.2012) ואת ע"פ 682/09 מדינת ישראל נ' פלוני (12.5.2011), פסקה 42, לאמור:

"ההלכה מורה כי עדות לעניין מצבו הנפשי של נפגע עבירת מין בסמוך לביצוע המעשים בו יכולה להוות חיזוק ראיתי לעדותו ... ע"פ 4721/99 פלוני נ' מדינת ישראל, פ"ד נה(1) 684, 693-694 (1999)".

הודעות הווסטאפ -

25. בסמוך לאחר שיצאה המתלוננת אי מדירתו של הנאשם - החלה בין השניים תכתובת באמצעות אפליקציית ווטסאפ. המתלוננת

אי העידה כי שלחה את ההודעה הראשונה לנאשם כעשר דקות לאחר שירדה מדירתו (עמי 12 שורה 1), ולפי הנתונים כפי שעולים מהמוצגים הרלבנטיים (ת/10א. 2), היא שלחה הודעה ראשונה לשכן בשעה 19:50 (הודעה עליה הוא לא ענה, כמתואר מעלה), ועשר דקות לאחר מכן, שלחה הודעה ראשונה לנאשם - וזאת בשעה 20:01. התכתובות עם הנאשם התנהלו לסירוגין, כאשר התכתובת האחרונה נשלחה בשעה 21:18. בשל חשיבות הדברים - אצטט להלן את התכתובת במלואה, כדלקמן (כל השיבושים במקור):

אי: המתלוננת
הנאשם: "עדן אתה אנסתה אותי"
הנאשם: "מאמי לא אני מתחנן שלא תספרי כלום"
הנאשם: "תעני לי רגע"
הנאשם: "אני יביא לך כסף ולא נדבר יותר מאמי מצטער נו דיי"
הנאשם: "תעני לי רגע"
הנאשם: "תעני לי רגע"
אי: המתלוננת
הנאשם: "לא ביי"
הנאשם: "בסדר אני לא יתקשר"
אי: המתלוננת
הנאשם: "אתה יודע לכמה שנים אתה יכול להיכנס לכלא?"
אי: המתלוננת
הנאשם: "אני הקלטתי את מה שהיה וששמעט אותי מתחננת שתפסיק"
אי: המתלוננת
הנאשם: "ושומעים*"
הנאשם: "מצטער מאוד נמשכתי אליך אני רוצה להביא לך 200 שקל פיצוי ונאכל משהו ביחד נלא נדבר יותר טוב ? "
אי: המתלוננת
הנאשם: "לא ביי"
הנאשם: "טוב מצטער את לא תעשי לי את זה נכון תרחמי עלי אני אחרי מחלת סרטן בודד בעולם מבטיח לא לספר כלום ושלא נדבר יותר טוב ?"
אי: המתלוננת
הנאשם: "אני לא יספר אם תגיד את האמת - גמרתה בפנים?"
הנאשם: "מצטער טוב תעני לי"
אי: המתלוננת
הנאשם: "גמרתה בפנים או לא?"
הנאשם: "בואי ניסע לעיר אני יקנה לך גלולה ליתר ביטחון ויקנה לך מה שבא לך טוב ולא נדבר יותר מבטיח"
אי: המתלוננת
הנאשם: "אתה יכול להכניס להיריון?"

10 מתוך 49

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39

הנאשם: "לא גמרתי בכלל רק יצא קצת טיפות ואני לא יכול להכניס להריון

אחרי מחלה סרטן"

הנאשם: "צאי רגע החוצה נלך סיבוב לעיר נקנה ליתר ביטחון גלולה רוצה

?"

המתלוננת אי: "זה שהיה לך סרטן זה לא אומר שמותר לך לאנוס!!" הנאשם: "דיי נו אני מתחנן מעומק הלב שלא תספרי כלום

ולא נדבר יותר"
הנאשם: "תעני לא רגע אפשר"
המתלוננת אי: "לאא"
הנאשם: "נשבע באלוהים שלא יספר כלום אל תלחצי אותי תעני לי רגע"
הנאשם: "טוב מביטי נשבע שאף אחד לא ידע כלום ולא נדבר יותר רוצנ
שאני יסע לקנות לך גלולה?"
הנאשם: "לקנות?"
המתלוננת אי: "זדיין"
המתלוננת אי: "בן זונה!!"
המתלוננת אי: "אני יקנה לבד אני לא צריכה אותך"
הנאשם: "אני מתחנן שלא תספרי בנאדם חולה אפשר לפצות אותך?"
המתלוננת אי: "במה אתה חולה?"
הנאשם: "בסרטן אני הולך לקנות לך גלולה טוב"
המתלוננת אי: "לא צריך אני יקנה לבד ביי"
המתלוננת אי: "אני לא צריכה תינוק מאונס!"
הנאשם: "דיי נו אמרתי לך שאי מצטער מעומק הלב ולא יתקשר יותר"
הנאשם: "אפשר להתקשר רגע?" המתלוננת אי: "לא"
הנאשם: "הנאשם: (אימוגי בוכה) מצטער טוב מבטיח לא לספר כלום אפשר לדבר איתך שתבואי אלי רגע"
המתלוננת אי: "לאא"
הנאשם: "טוב את לא תעשי לי את זה נכון? אמרתי שאני מצטער"
הנאשם: "אני בא להביא לך 200 שקל שתקני גלולה ומשאר לך עודף תרדי
למטה"
המתלוננת אי: "אני לא בבית אני נסעתי" הנאשם: "לאיפה"
המתלוננת אי: "מה אכפת לך תפסיק להציק ביי"
הנאשם: "טוב מצטער דאני יראה אותך בהזדמנות אני יביא לך 200 שקל"
המתלוננת אי: "לא צריך!"
הנאשם: "... אל תפלי לי תלב אמרתי שאני מצטער ולא נדבר יותר ואני יביא
לך פיצוי איפה את"
הנאשם: "גם ככה עוד 4 חודשיים אני עובר דירה ולא תראי אותי יותר את
יכולה לענות לי בקשה?"
המתלוננת אי: "די אני לא רוצה לדבר איתך"
הנאשם: "טוב לא נדבר רק תעני לי לדקה טוב"
המתלוננת אי: "לאא"
הנאשם: "טוב מצטער על הכול מעומק הלב סליחה לא ישלח הודעות יותר"

21
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
13
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44

תבטיחי לי שלא תספרי כלום" הנאשם: "תחזירי לי תשובה ויותר לא תשמעי ממני יותר נשבע"

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

הנאשם: "טוב ביי לילה טוב מצטער ואני רוצה תשובה את לא תעשי לי את זה גם ככה יש לי חיים קשים ביי"

26. מהאמור עולה כי מיד לאחר תום האירוע הראשון התנהל דין ודברים בין הנאשם לבין המתלוננת אי לגבי שארע, כאשר המתלוננת מטיחה בנאשם מיד לאחר האירוע כי הוא אנס אותה, וחוזרת על המינוח "אונס" כמה פעמים - והנאשם מצידו אינו מכחיש

את הדברים ואינו טוען שהכל "היה בהסכמה" וכי הוא אינו מבין על מה כועסת המתלוננת אי. הנאשם מציין שהוא מצטער ומבקש סליחה (11 פעמים שונות), ומתחנן שהמתלוננת אי לא תספר דבר על שארע (כאשר גם על תחינה זו חוזר הנאשם פעם אחר פעם במהלך התכתובת, ומפנה לעברו הרפואי (ויוער כי לא הוגשו מסמכים בהקשר זה). יש חשיבות מכרעת לכך שכאשר המתלוננת אי טוענת כלפי הנאשם כי הוא אנס אותה - הנאשם לא מתקומם כנגד הטענה, אלא מנסה לרצות את המתלוננת אי, בכך שמציע לה פיצוי כספי, מציע לרכוש עבורה גלולה של "היום שאחרי", מציע כי יצאו לאכול משהו, ומציע כי הוא לא ידבר איתה יותר והיא לא תשמע ממנו יותר. לשיטתי יש בדברים שנכתבו "בזמן אמת" כדי להוות חיזוק משמעותי ביותר לגרסת המתלוננת אי. המדובר בתיעוד אותנטי של תגובותיו הראשוניות של הנאשם המעידות באופן בהיר על עמדתו ביחס למהות האירוע שארע ועל הלך רוחו לאחריו - והאמור אינו מתיישב עם התנהלות מצד מי שלפני פרק זמן קצר ביותר סיים לקיים יחסי מין בהסכמה מלאה עם בת זוג.

הדברים שמסרה המתלוננת א' לשכן -

27. בדיווח הראשוני למוקד המשטרה מסר השכן כי הוא רוצה לדווח על מישהי שנאנסה, וממשיך להסביר כי המתלוננת אי התקשרה אליו, ומסרה לו כי נאנסה ואף מסרה לו את השם של "הבחור". לדבריו היא סיפרה לו ש"היא התנגדה", כי עלתה לדירה של ה"בחור" לכוס קפה, וכשאמרה שהיא רוצה ללכת הוא התנגד, זרק אותה על המיטה, הוריד לה את הטייץ ו"זה מה שקרה". עוד הוא מסביר כי ה"בחור" שולח למתלוננת אי הודעות בווטסאפ לגבי כך שהוא חולה ומבקש ממנה לא להתלונן במשטרה בגלל זה. במהלך החקירה בבית המשפט העיד השכן וחזר על עיקרי הדברים, כלומר שהמתלוננת מסרה לו שנאנסה, מסרה את שם הנאשם וכי הדבר היה בדירתו (עמי 76-80). ברי כי האמור מחזק עד מאוד את גרסת המתלוננת אי שכן המדובר בגרסה ראשונית, הגם שגולמית ותוך סערת רוחות.

הדברים שמסרה המתלוננת א' למטפלת באומנות -

28. כפי שצוין, הוגשה בהסכמת הצדדים ההודעה במשטרה שמסרה המטפלת באומנות (ת/32) ממנה עולה כי המתלוננת אי שלחה לה הודעה כבר למחרת האירוע הראשון בבוקר, בה סיפרה ש"קרה לה משהו", וכי בשיחה שהתנהלה סיפרה המתלוננת אי שנאנסה. בהקשר זה מסרה המטפלת באומנות לחוקרת כך: "בתאריך 25.8.2014 בשעה 20:53 [המתלוננת א'] שלחה לי הודעה לטלפון ובה היא כותבת: "אני רוצה לעדכן אותך ואת ... במשהו שקרה לי אתמול. זה משהו שאני חושבת שיפול על ימי בית ספר כי אני חושבת שזה לא יגמר מהר ובכלל חשוב לי שאת ו... תדעו מזה וכרגע אני צריכה כל תמיכה אפשרית מאנשים שאני מכירה ואוהבת" (עמי 1, שורות 3-6 של ת/32). בהמשך הן שוחחו בטלפון, והמטפלת באומנות ציינה כי מאז האירוע הראשון היא ליוותה את המתלוננת אי מטעם בית הספר בו למדה. עוד מציינת המטפלת באומנות בהודעתה כי נפגשה ושוחחה עם המתלוננת אי לאחר חופשת הקיץ, כלומר, בספטמבר, וכי המתלוננת אי סיפרה לה כי היא מתקשה להירדם בלילות, מתעוררת הרבה ומשחזרת את האירוע. עוד ציינה שהמתלוננת אי סיפרה לה שהיא התנגדה ושהיא אמרה "לא" כמה פעמים (עמי 2, שורות 26-27, ושורה 33). אף הודעה זו מחזקת את גרסת המתלוננת אי.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

פרק שלישי - טענות ההגנה לגבי גרסת המתלוננת אי -

29. ההגנה מצביעה על כשלים שקיימים, לשיטתה, בגרסת המתלוננת אי. בחינה קפדנית של הטענות מחייבת, לדעתי, את המסקנה כי אין ממש בטענות אלו. ואפרט.

הורדת הבגדים - המתלוננת אי מספרת, וחוזרת שוב ושוב, על גרסתה לפיה הנאשם הוריד את מכנסיי הטייץ שלבשה, כי היא ניסתה למשוך אותם למעלה, אך הוא משך אותם למטה (עמי 23-24). לשיטת ההגנה, לא יתכן שהתנהל "מאבק" לגבי הורדת המכנסיים ושהנאשם הוריד את מכנסי המתלוננת אי בניגוד להסכמתה, שכן הם היו נקרעים. אין בידי לקבל את הטענה לפיה המכנסיים היו חייבים להיקרע, לאור העובדה שעסקין במכנסי טייץ (ותחתונים), שהם מטבעם אלסטיים במידה מסוימת. התיאורים של המתלוננת היו עקביים ותאמו בדיוק את התיאורים שמסרה העימות לגבי ניסיונות הורדת המכנסיים, וראו כי בא כוחו של הנאשם מנסה לבחון פעם אחר פעם את הגרסה, והמתלוננת אי משיבה תשובות מהימנות וסדורות, וכדוגמא (בעמי 23 שורות 27 ואילך):

ש: אז הוא שוכב עלייך ומוריד ממך תוך כדי אונס את הטייץ, אז אני רוצה להבין איך זה קורה?
ת: הוא הוריד עם יד אחת, הוריד חלק ואז את הצד הזה ואז את הצד הזה (מדגימה על צד ימין של הגוף שלה ואז על צד שמאל).

ש: רגע, הוא מוריד ממך את הטייץ כמו שאת אומרת פעם את החלק הזה ופעם את החלק הזה כשאת מתנגדת ומנסה למשוך את זה למעלה, נכון?

ת: נכון.

ש: כשאת מתנגדת ומנסה למשוך את זה למעלה או שלא התנגדת?

ת: נכון. ניסיתי למשוך את זה למעלה ואמרתי לו שאני לא רוצה כל הזמן.

ש: אז אני מבין שהוא שוכב עלייך ומוריד לך את הטייץ מצד אחד ואחר כך מנסה להוריד מצד שני ואת בינתיים מושכת את הטייץ, ככה אתם נאבקים, זה מה שהיה?

ת: נכון.

ש: ואיך הוא הצליח להוריד אותו לגמרי, הוא ירד ממך ואז הוריד אותו לגמרי זה מה שאת אומרת?

ת: לא, אם היה יורד ממני הייתי בורחת. "וכאשר נשאלה מי הוריד את התחתונים, השיבה:

"הוא. ברור שהוא"

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

(עמי 25, שורות 18-19).

ה"זריקה" על המיטה - מדבריו של השכן בשיחתו עם מוקד 100 עולה כי המתלוננת א' אמרה לו שהנאשם "זרק" אותה על המיטה, אלא שהיא לא מסרה תיאור שכזה בעצמה, בין אם במשטרה ובין אם בבית המשפט. טוען בא כוחו של הנאשם כי המדובר בקושי משמעותי באמינות המתלוננת א'. איני רואה כך את הדברים. אמנם, בחקירתו אישר השכן שמה שמסר למוקד 100 היו עמוד 26

הדברים שמסרה לו המתלוננת, אך אינני סבורה שהוא דייק לגבי המונח "זרק" ויש לראות כי המתלוננת טוענת כי הנאשם השכיב אותה על המיטה, ושכב עליה ואמרה מפורשות כי היא לא אמרה לשכן את המילה "זרק" (עמ' 21 שורות 8-17), וכי אין היגיון שתגיד שהוא "זרק" אותה על המיטה, שכן היא כבר ישבה עליה והוא רק השכיב אותה (עמ' 22, שורות 10-16). לכן, אינני סבורה שיש תורה בין מה שהמתלוננת א' אמרה לשכן (כפי שהוא מסר למוקד 100) לבין מה שהיא מסרה בעדותה - כפי שגורסת ההגנה. מעבר לכך, ההשוואה בין התיאורים בהקשר זה ("זרק על המיטה" לעומת "שכב עליה על המיטה") אינה יכולה ללמד את מה שמבקש ללמדנו בא כוחו של הנאשם, שכן יש לזכור שהשכן הסביר כי כאשר המתלוננת א' מסרה לו את הדברים היא היתה בהלם ומבולבלת, כי דבריה לא היו סדורים, והשכן אף מדגיש, בשיחה עם המוקד כי: "אני מעדיף שהיא תתן לכם את כל הפרטים, זה יהיה יותר טוב מאשר אני יהיה טלפון שבור שאני אבלבל אתכם". לכן, בוודאי שאין עסקין בסתירה שיכולה לכרסם במהימנות הגרסה בכללותה, ומעבר לצורך, נזכור כי הכלל הנוהג הוא כי בחינת מהימנותם של נפגעי עבירות מין אינה שקולה לבחינת מהימנותו של עד רגיל, וכי אי-דיוקים או השמטת פרטים, אין בהם, כשלעצמם, לערער את מהימנות הגרסה, ובלבד ש"גרעין העדות" מהימן (בע"פ 5808/14 פלוגי נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (7.10.2015); ע"פ 1473/12 פלוגי נ' מדינת ישראל, פסקה 18 (5.11.2014)).

העדרן של חבלות על גופה של המתלוננת א' - העובדה כי לא נמצאו חבלות חיצוניות על גופה של המתלוננת א', אינה מפחיתה מהמהימנות של גרסתה. המתלוננת א' אישרה בכנות ובעקביות כי הנאשם לא נקט כנגדה באלימות, אך כן הפעיל כלפיה כוח פיזי, במובן שנשכב עליה בצורה שלא אפשרה לה יכולת להימלט מאחיזתו (ויצוין כי המתלוננת א' קטנה מהנאשם מבחינה פיזית באופן משמעותי, והיא אף אישרה כי הגובה שלה הוא 1.40 מטר (עמ' 12 שורה 27), וניתן היה להתרשם במהלך ניהול הדיון כי הנאשם חזק וגדול ממנה). המתלוננת לא טענה כי הופעלה כלפיה אלימות כגון שהנאשם חבט בה, הכה אותה וכיוצ"ב - ולכן, אין כל סיבה למצוא חבלות על גופה - והעדרן, אינו מכרסם בגרסתה. בנוסף, יש לראות כי כאשר בא כוחו של הנאשם שאל את המתלוננת א', הכיצד אין חבלות באזור איבר המין, אם התנגדה לחדירה, היא משיבה: "לא היה לי חבלות אבל לא הייתי מרוכזת באם לכווץ או לא, הייתי עסוקה בלהגיד לו שיפסיק ולהעיק אותו ממני ולהגיד לא כל הזמן" (עמ' 22, שורות 30-31). המתלוננת א' אף הופנתה לתיעוד מבית החולים אליו הגיעה לצורך בדיקה באותו הלילה, שם צויין כי היא מוסרת שלא הופעל כלפיה כח, ותשובתה בהקשר זה מקובלת עלי, לאמור: "תראה, הגענו לבית חולים ב-3 בלילה, ב-4 בלילה, ועד השעה 7 חיכינו לרופא אשר לא הגיע ובאותו זמן הייתי מאוד גמורה, היה לי מאוד קשה וגם כל החקירות, הרגשתי מאוד רע ומגעיל, היה לי מאוד קשה והייתי מותשת מאוד. כשהיא באה ודיברה איתי לא היה לי כוח אליה והייתי ערה כל הלילה, עברתי את הדבר הנוראי הזה, ... היה לי מאוד קשה שהיא באה ב-7 בבוקר, אני גם נרדמתי קצת, היא באה ב-7 בבוקר העירה אותי וביקשה ממני לספר מה קרה, אז אמרתי לה והייתי עצבנית והייתי זה" (עמ' 23, שורות 18-25), ובהמשך, כאשר שוב נשאלת כיצד יתכן שהנאשם הפעיל כח אם אין סימני אלימות, לאמור:

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37

"ת. ...יש מקרים של אונס שהבחורה פשוט קופאת, יש מקרים שזה ממש באלימות ויש כל מיני מקרים. המקרה שלי כמו שאמרתי מהתחלה עד הסוף שהוא נשכב עליי ואני כל הזמן אמרתי ש'לא', שייתן לי ללכת ושאני לא מסכימה ואני התעסקתי עם הידיים שלי להעיף אותו.

ש: את אומרת שהיית במצב מנטלי שקפאת?
ת: לא. אתה אומר כאילו שלטענתך מקרה של אונס זה אלימות, חייב להיות אלימות, חייב להיות בגדים קרועים וחייב להיות זה, לא, אמרתי שיש סוגים של אונס.

ש: יש סוגים שונים של אונס ויש אונס שלא משאיר שום סימני לוואי?
ת: נכון, אונס זה שאם מישהי אומרת לא והוא ממשיך - זה אונס."
(עמי 26, שורות 6-14).

סיכום ביניים לגבי גרסת המתלוננת א' -

30. לאור כל האמור מעלה, עמדתי היא כי יש ליתן אמון בגרסת המתלוננת אי לגבי השתלשלות האירועים באירוע הראשון - ובמיוחד לגבי כך שאכן התרחש אירוע של בעילה, בניגוד לרצונה, בדירת הנאשם, כאשר היא מנסה למנוע את הורדת המכנסים, מנסה לדחוף את הנאשם אשר שכב עליה ואומרת לו שוב ושוב "לא" ושיתן לה ללכת הביתה. המתלוננת עמדה בחקירה נגדית לא קצרה, הופנתה לדברים שמסרה במשטרה ולגורמים השונים, גרסתה נותרה עקבית בכל הנוגע לאופן התרחשות האירוע וההתרחשויות שבאו לאחרי, ואף נתמכת על ידי עדים אובייקטיביים.

גרסת הנאשם -

31. מזכיר כי הנאשם הודה בקיומם של יחסי המין אך טען כי כל המהלכים היו בהסכמתה המלאה של המתלוננת אי, וכדבריו:

"היא התיישבה ישר על המיטה אמרה אני לא רוצה לשתות וודקה עם קולה מי שותה וודקה עם קולה? אמרתי לה אז תשתי רק קולה אני שתיתי אולי רבע כוס ממש קצת, ... שיהיה טיפה רומנטי יותר כיביתי את האור היא הייתה במיטה התנשקנו בהסכמה התמזמזנו בהסכמתה, והיא הייתה באמת חרמנית היא רצתה אני לא, אני לא, בחיים אני לא אכפה את עצמי על אף אחת בחיים לא אני בחיים לא אכפה את עצמי על אף אחת והיא נתנה לי להוריד לה את הבגדים נתנה לי להוריד לה את הטייץ ונתנה לי להוריד לה את החולצה ואת החזייה נתנה לי להוריד, נתנה לי להוריד לה את הבגדים. ונתנה לי להיכנס היא רצתה את זה אם היא הייתה אומרת לי לרגע לא אני לא, אני לא הייתי עושה משהו שהיא לא רוצה אני הבנתי ממנה לגמרי שהיא רוצה את זה".
(עמי 129, שורות 16-25);

והוא חוזר בהמשך על גרסתו לפיה המתלוננת אי נהנתה, שיתפה פעולה ואף גנחה וחיבקה ונישקה אותו בעת שהם קיימו את יחסי המין (עמי 129, שורה 30, עמי 130, שורה 1), כי היא אפשרה לו להוריד את בגדיה וכי אפשרה לו לחדור לגופה, כי היא "רצתה את זה" וזרמה איתו (עמי 138, שורות 7-9).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

מצאתי את גרסתו בלתי מהימנה - ואתחיל בהצבעה על השינויים בגרסתו לגבי האירוע הראשון, החל מהחקירות במשטרה ועד העדות בבית המשפט.

32. השוטרים הגיעו אל ביתו של הנאשם ביום 25.8.2014 בשעה 02:30, כפי שעולה מדו"ח פעולה שמילא השוטר אסף (ת/7) -

עמוד 30

והוגש בהסכמה. השוטר אסף ציין בדו"ח זה כי מיד עם עיכובו של הנאשם, הוא מסר כי הוא מכיר את המתלוננת אי כמעט שנתיים, וכי בערב של היום (והכוונה לתאריך 24.8), הוא פגש בה והיא הציעה שתבוא אליו לשתות קפה. כשהגיעה אליו, הציע לה לשתות וודקה והיא סירבה, אז הם התחילו להתנשק ובאמצע - "היא ביקשה ממנו שיפסיק וכך הוא עשה" (עמ' 2 של ת/7) - להלן: "הגרסה הראשונה". במזכר שנרשם על ידי השוטר אסף ביום 1.9.2014 (ת/7א) הוא ציין בקשר עם דו"ח הפעולה ת/7, כי רשם את שנאמר לו על ידי הנאשם בעת עיכובו, וכי לא זכור לו אם הנאשם ציין דבר מה לגבי קיום יחסי מין עם המתלוננת אי, אך סביר כי אם הנאשם היה מציין כי קיים יחסי מין עם המתלוננת אי - הוא לבטח היה רושם זאת בדו"ח הפעולה. הנאשם בחקירתו נשאל מה בדיוק אמר לשוטר אסף, ולמה לא אמר לו שהיו יחסי מין. בחקירה אחת הנאשם השיב תשובה שאיננה רלבנטית לשאלה שנשאל (ראו ת/1, עמ' 13, שורות 28-32). בחקירה מאוחרת יותר טען הנאשם כי הוא כן סיפר לשוטר אסף שקיים יחסי מין קצרים עם המתלוננת אי, ושם השוטר אסף לא רשם זאת "זו בעיה שלו" (ת/2, עמ' 15 שורה 34). יש קושי לקבל גרסה זו. נזכיר כי המדובר בשוטר שנשלח לעצור אדם החשוד באונס, ואשר ציין בדו"ח הפעולה פרטים כמו הצעת הוודקה, ולכן - אני מקבלת את טענת המאשימה לפיה אם הוא לא ציין שהנאשם מסר לו שהשניים קיימו יחסי מין, אזי שסביר להניח שהנאשם לא סיפר לו שקיימו יחסים והסתפק בכך שאמר לו שכאשר המתלוננת אי ביקשה להפסיק - הוא הפסיק. מכאן, שעל פי דו"ח הפעולה - הגרסה הראשונה של הנאשם עת עוכב היתה שבשלב מסוים המתלוננת אי ביקשה שהוא יפסיק - והוא אכן הפסיק, וכאשר, ככל הנראה, הוא לא מסר לשוטר שקיימו יחסי מין, בשלב זה או אחר.

33. ההודעה הראשונה במשטרה נגבתה מהנאשם ביום 25.8.2014 בשעה 02:46, כלומר - כרבע שעה אחרי ששוחח עם השוטר אסף. את ההודעה גבתה החוקרת שובל (ת/1). במעמד זה מסר הנאשם פרטים לגבי ההיכרות עם המתלוננת אי, לגבי כך שהוא הציע לה בעבר מספר פעמים לבוא לשתות קפה בדירתו והיא סירבה, ולגבי כך שביום האירוע הראשון, המתלוננת אי היא זו שהציעה שתעלה לקפה. עוד מסר הנאשם כי לאחר שהגיעה לדירה, הציע למתלוננת אי לשתות וודקה עם קולה והיא סירבה, והוא מצדו שתה רבע כוס. אז המתלוננת נשכבה לידו במיטה, התחילה לחבקו ולנשקו, הם התנשקו והיא לא התנגדה, והיא לא התנגדה גם כאשר הוא הוריד לה את החולצה ואת המכנסיים, וגם כאשר חדר אל איבר מינה באמצעות איבר מינו. הנאשם מתאר כי במהלך קיום יחסי המין, המתלוננת אי נישקה אותו "בטירוף", גנחה, נהנתה ואמרה שכיף לה (ת/1ב, עמ' 9 שורות 1-5). עוד הוסיף הנאשם כי הוא "לא גמר" אלא רק יצאה "טיפה רטיבות" ואז המתלוננת חשבה שהוא גמר, התעצבנה על כך שהוא "גמר בפנים" ורצתה ללכת - בעוד הוא מנסה להרגיעה ולשכנעה להישאר.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

כאשר עומת עם הטענה כי מחומר החקירה עולה כי קיים עם המתלוננת אי יחסים בניגוד לרצונה הכחיש את הטענה, ומסר שהאקט כולו היה מרצונה של המתלוננת אי, ורק בגלל שהיא חשבה שהוא "גמר בפנים" היא "הסתובבה" עליו. בהמשך חקירתו חזר וטען הנאשם כי הכול נעשה בהסכמת המתלוננת אי, וציין כי היא לא התנגדה, ואם היתה מתנגדת הוא היה עוצר - אך היא לא התנגדה. כאשר נשאל מפורשות האם המתלוננת אי ביקשה ממנו להפסיק, השיב שהיא לא ביקשה זאת - להלן: "הגרסה השנייה".

בשלב זה הוא הופנה לדברים שמסר לשוטר אסף, כפי שפורטו מעלה, כלומר - שהיא בן ביקשה להפסיק - אך בחר שלא להשיב לעניין (עמי 13 שורות 13-18). משמע, שהגרסה השנייה הינה שיחסי המין היו בהסכמה ובי המתלוננת אי מעולם לא ביקשה מהנאשם שיפסיק - באף אחד משלבי האירוע.

34. יום לאחר החקירה שתוארה מעלה, ביום 26.8.2014, בוצע עימות בין המתלוננת אי לבין הנאשם (ת/4 א, ת/4 ב, ת/4 ג). במהלך העימות שינה הנאשם את גרסתו וטען כי בהתחלה המתלוננת אי שיתפה פעולה, נישקה אותו וחייבה אותו אך כי בשלב מסוים היא כן אמרה לו להפסיק - והוא מיד הפסיק. על גרסה זו הוא אף חזר בהודעה השנייה שנגבתה יומיים לאחר מכן, ביום 28.8.2014 בשעה 16:44 (ת/2), אם כי בווריאציה קצת שונה, כאשר שם מסר כי בהתחלה הכל היה בהסכמה, וכי לאחר שהוא כבר התחיל את אקט החדירה, ביקשה המתלוננת אי להפסיק, והוא הפסיק מיד את המגע המיני, וכדבריו: "הייתה חדירה קצרה מאוד אולי עשרים שניות, אני לא גמרתי, והיא אמרה לי שהיא מעוניינת להפסיק, אני הפסקתי, הרמתי את המכנסים חדרה [חזרה]..." (עמי 2 שורות 10-12, וכן ת/2 עמי 6 שורות 19-21, עמי 10, שורות 2-4, עמי 11 שורה 13, שורה 34, עמי 22 שורה 34) - להלן: "הגרסה השלישית". כלומר, שהמתלוננת אי בן ביקשה ממנו להפסיק - אך זה היה רק לאחר שכבר היתה חדירה למשך 20 שניות, ואז הוא הפסיק (וראו גם ת/2 עמי 2, שורות 32-34).

35. מכאן, שכבר בשלב הזה ניתן להצביע על חוסר עקביות בגרסת הנאשם, לגבי השאלה היחידה הדורשת ליבון וביורור - והיא: האם המתלוננת אי הסכימה או שלא הסכימה, דהיינו - האם הביעה את אי ההסכמה וביקשה ממנו להפסיק, או שלא עשתה כן. הגרסה הראשונה היתה שהמתלוננת אי ביקשה להפסיק והנאשם הפסיק, הגרסה השנייה היתה שהמתלוננת אי מעולם לא ביקשה להפסיק, והגרסה השלישית היתה שהמתלוננת אי אכן הביעה את רצונה להפסיק את האקט המיני אך רק לאחר שכבר היתה חדירה "קצרה" של 20 שניות בערך.

36. כאשר הופנה הנאשם בחקירתו בבית המשפט לכך שהוא שינה את גרסתו לגבי השאלה אם המתלוננת אי אמרה לו להפסיק או שלא אמרה לו להפסיק, השיב כי היא מעולם לא אמרה לו להפסיק וכי הגרסה השלישית (לפיה היא אמרה להפסיק - והוא הפסיק) נבעה מכך שהוא הסתמך על דברים ששמע מהסנגורית שלו במהלך הדיון בבקשה להאריך את המעצר שלו וסבר כי גרסה זו תסייע לו (עמי 133, שורה 22). לשיטתו, במהלך הדיון טענה הסנגורית כי המדובר בקיום יחסים בהסכמה וכי "מותר למתלוננת אי להתחרט" - ולכן, לשיטת הנאשם, הוא הבין מהדברים שמוטב לו לו יאמץ גרסה לפיה בהתחלה היא הסכימה ולאחר מכן "התחרטה" (עמי 131, שורות 23-32, עמי 132, שורות 1-9, וכן עמי 133, שורות 20-32, עמי 134, שורות 1-3), אך בפועל - היא מעולם לא ביקשה להפסיק והכל היה בהסכמה - מההתחלה ועד הסוף (עמי 131, שורות 17-19). עוד טען הנאשם, כי הגרסה הראשונה שנמסרה לשוטר אסף, אינה זו שתועדה על ידי השוטר אסף במזכר, וכי הנאשם מסר לו כי קיים יחסי מין עם המתלוננת אי (פרט שלא צוין במזכר), אך לא מסר לשוטר אסף כי המתלוננת אי ביקשה שיפסיק והוא הפסיק (פרט שכן צוין במזכר), והכלל, טען הנאשם כי הדברים נרשמו שלא מפיו וכי הוא כמעט ולא דיבר עם השוטר אסף (עמי 166, שורות 10-17, 26-32, עמי 167, שורות 1-17, 30-31, עמי 168, שורות 1-4).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

37. הסברו זה של הנאשם לשינוי הגרסאות אינו מקובל עליי, ודומה כי הושמע רק בשל שהנאשם הבין שה"זיגזוג" בין הגרסאות לגבי השאלה שבמחלוקת אינו מועיל להגנתו, מה גם שלא הוכח שאכן במהלך הדיון בהארכת המעצר אמרה הסנגורית את אשר טוען הנאשם שאמרה.

יתרה מכך. בחקירה של הנאשם במשטרה, שהתקיימה לאחר הדיון האמור בהארכת מעצרו, נשאל הנאשם מהו הרקע לשינוי הגרסאות, ומדוע עתה הוא טוען שהמתלוננת אי אמרה לו להפסיק (למרות שקודם לכן מסר גרסה שונה) - וראו כי הוא לא טוען שהשינוי נובע מהבנתו את דבריה של הסנגורית. תשובתו כאן היתה כי אין לייחס משקל לגרסה השנייה שלו כיון שהוא נחקר בשעה 02:00 אחרי שהעירו אותו משינה (עמי 2 שורות 32-34). למותר לציין כי הדברים שמסר לשוטר אסף (הגרסה הראשונה) נמסרו אף הם אחרי שהעירו אותו (ועוד יותר בסמוך ליקיצה), ועוד מעניין לראות כי בהמשך, כאשר נשאל שוב הנאשם מדוע לא אמר בחקירה הראשונה שהמתלוננת ביקשה להפסיק ואז הוא הפסיק, התשובה שסיפק לא היתה עניינית ולא קשורה כלל לשאלה (עמי 5, שורה 21).

עוד יש לראות בהקשר זה כי בתכתובות הווטסאפ המתלוננת אי כותבת לנאשם: "אני הקלטתי את מה שהיה וששמעט אותי מתחננת שתפסיק", והוא, בתגובה, לא משיב שהיא מעולם לא התחננה שיפסיק, אלא שתשובתו היא: "מצטער מאוד נמשכתי אליך אני רוצה להביא לך 200 שקל פיצוי ונאכל משהו ביחד ולא נדבר יותר טוב ?" (השיבושים במקור).

38. מכאן, שהנאשם משנה כארבע פעמים את גרסתו לגבי השאלה, בהא הידיעה, בנוגע להסכמה החופשית של המתלוננת אי ולשאלה אם אמרה לו להפסיק אם לאו, והוא אינו מסוגל לספק לכך הסברים הגיוניים או שמניחים את הדעת. לשיטתי, המסקנה המתחייבת הינה שיש לדחות את גרסתו "האחרונה" כפי שמסר בבית המשפט ולאמץ את גרסת המתלוננת אי, לפיה ביקשה מהנאשם שוב ושוב שיפסיק ויחדול ממעשיו, לאורך כל האירוע הראשון, החל מתחילתו ועד אקט החדירה שבסופו.

39. מעבר לכך, עדות הנאשם לא הותירה רושם מהימן, אף בשל כשלים נוספים מהותיים. תחילה נתייחס לטענת הנאשם כי לאחר שהגיעה לסיפוקו, "נלחצה" המתלוננת אי בשל ששפך את זרעו וכעסה עליו בשל כך. עוד הוא טוען כי מיד התנהל דיון, בעודם בדירה, לגבי השאלה אם היא עלולה להיכנס להריון, הנאשם "הרגיע" אותה ומסר לה שבשל מחלת הסרטן ממנה סבל - אין חשש שזרעו פורה ועשוי לגרום להתעברות, ורק ליתר ביטחון הציע לה שילכו יחדיו לקנות "גלולה שאחרי". לשיטתו, ההסברים לא הניחו את דעתה, היא "התעצבנה" ועזבה את הדירה - וזו הסיבה אשר בעטיה בחרה לטעון שנאנסה (ת/1 עמי 7 שורות 2-4, עמי 9 שורות 2-3). טענה זו יש לדחות.

40. ראשית, לא אוכל לקבל את טענת הנאשם לגבי המועד שבו עלתה לראשונה סוגית "החשש מהריון", כלומר - שהנושא עלה עוד בדירה ולכן המתלוננת אי "כעסה". הטענה של הנאשם לפיה עוד בדירה הוא אמר למתלוננת אי שיש לו סרטן וכי לכן אין לה ממה לחשוש (ת/1 עמי 4 שורות 3-15),
- סותרת חד משמעית את תכתובות הווטסאפ, מהן עולה כי נושא המחלה עלה רק בתכתובת וכי הנאשם היה צריך להסביר למתלוננת מאיזו מחלה הוא סובל. בדומה, מהתכתובות עולה שהמתלוננת אי שואלת את הנאשם פעמיים אם "גמר בפנים" - והדבר אינו מתיישב עם הטענה שלו לפיה העובדה שכן "גמר בפנים" כבר הובהרה ו"הוסכמה" עוד בהיותם בדירה. המתלוננת אי הכחישה מכל וכל את הטענה לפיה הם שוחחו בדירתו לאחר המעשה, וחזרה על כך שרק במסגרת התכתובות בווטסאפ היא שאלה אותו אם "גמר בפנים" ורק אז הוא כתב לה שהוא חולה סרטן, וביקש שתרחם עליו (עמי 26 שורות 19-31, ועמי 27, שורות 1-20), וכדבריה שם:

- 11 "ת: המידע שהוא חולה סרטן וזה, זה היה מההודעות. אני אומרת את
12 האמת, מה שאני יודעת שאמר שהוא חולה סרטן וכל הקטע של
13 השפריצים זה היה מההודעות בטלפון.
14 ש: וכשהיית בבית ולפני שיצאת מהבית נסערת הוא לא אמר לך את זה?
15 ת: אני לא זוכרת, הייתי עסוקה בלהתלבש ולעוף הביתה, לא ישבתי איתו
16 לנהל שיחה."
17 בהקשר זה, אין אף לקבל את טענת הנאשם לפיה הדברים שמסרה המתלוננת אי לשכן,
18 מחזקים את טענת הנאשם לפיה הנושא של החשש מהיריון והשאלה האם הנאשם גמר בפנים לובן
19 עוד בדירת הנאשם, בטרם המתלוננת עזבה אותה. הנאשם מפנה בהקשר זה לדברים שמסר השכן
20 למוקד 100, לפיהם המתלוננת אי אמרה לו שהנאשם "גמר בפנים" והוא שאל אותה אם הוא גרם לה
21 נזק ואם ירד לה דם, ולאחר מכן - סיפר השכן כי המתלוננת אף סיפרה לו שהנאשם שולח לה הודעות
22 בווטסאפ. במהלך החקירה של השכן, הוא אף נשאל אם המתלוננת אי סיפרה לו שהנאשם "גמר
23 בפנים" ורק אחר כך שלח לה הודעות ווטסאפ - והשכן אישר זאת (עמי 81 שורות 16-5). לטענת ההגנה,
24 אם המתלוננת אי סיפרה שהנאשם אמר לה ש"גמר בפנים" לפני תכתובות הווטסאפ - המשמעות היא
25 שאכן היתה שיחה לגבי הנושא עוד בחדרו לפני שעזבה. אינני מסכימה עם הטענה, שכן קריאה קפדנית
26 של הדברים שמסר השכן למשטרה וקריאה של האופן בו נוסחה השאלה בחקירתו הנגדית - מלמדים
27 אותי שלא לכך התכוון השכן. המתלוננת אי סיפרה לו קודם על זה שהנאשם "גמר בפנים" ואחר כך
28 המשיכה לספר על תכתובות הווטסאפ - אך לא ניתן ללמוד מכך שהוא אמר לה ש"גמר בפנים" בחלק
29 אחר של הערב, עוד כשהייתה בדירה.
30 יתרה מכך. בעימות נשאל הנאשם מדוע בתכתובות הווטסאפ שב והציע למתלוננת אי לרכוש
31 גלולה של "היום שאחרי". הנאשם השיב כי כתב את הדברים כדי להרגיע את המתלוננת אי למרות
32 שהוא כנראה עקר עקב הטיפולים שעבר, תוך שהוא מדגיש כי המתלוננת אי לא ידעה שהוא עקר (ולכן
33 ראה לנכון להדגיש זאת בתכתובת, ת/4ג, עמי 24 שורות 11-3)). משמע, שלא התנהלה שיחה בדירה
עמוד 36

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

בנוסף, הנאשם עצמו מתאר בכמה מקומות כי כאשר המתלוננת ביקשה להפסיק את המגע הגופני, הוא הפסיק מיד, ואז המתלוננת אי קמה ועזבה את דירתו - כלומר, שהוא מתאר עזיבה חפוזה של המתלוננת אי את דירתו, מיד לאחר שאמרה לו

להפסיק, באופן שאינו מתיישב עם הגרסה לפיה התקיימה בין הנאשם לבין המתלוננת שיחה בסוגיית החשש מכניסה להיריון עוד בדירתו של הנאשם (ת/4ג, עמי 8 שורות 11-8, עמי 9 שורה 1, שורה 20).

גם בעדותו בבית המשפט, ניכר כי הנאשם מתאר דין ודברים קצר בינו ובין המתלוננת אי בהתייחס לשאלה האם היא יכולה לעזוב, ואינו מתאר דיון בשאלת החשש מהיריון:

ש: ... כשהיא באה לצאת ניסית לשכנע אותה שתישאר קצת? ת: אמרתי לה כן את יכולה להישאר תירגעי תשתי מים מה קרה. ש: והיא לא רצתה ומיד יצאה?
ת: היא אמרה אני רוצה ללכת היא שאלה אותי אני יכולה ללכת? אמרתי לה כן הדלת פתוחה.
(עמי 168, שורות 13-7).

מכאן שיש לדחות מכל וכל את גרסת הנאשם לגבי כך שלאחר המעשה המיני התנהלה שיחה בדירתו, המתלוננת אי הבינה שהוא "גמר בפנים", כעסה והתעצבנה ועזבה. אני מאמצת את גרסת המתלוננת אי, לפיה מיד לאחר שהסתיים המעשה היא עזבה מיידית וביררה עם הנאשם את השאלה אם יש חשש פן תהרה, רק בשלב מסוים במהלך תכתובות הווטסאפ.

41. שנית, לא אוכל לקבל את טענתו לפיה החשש מהיריון היה המניע לעלילת השווא לגבי האונס. תחילה, אפנה לכך שבחקירתה הנגדית של המתלוננת אי מטיח בה בא כוחו של הנאשם את הטענה לפיה החשש מהיריון היה הדבר היחיד שעניין אותה, כי זו הסיבה לתכתובות הווטסאפ בינה לבין הנאשם וכי זו הסיבה אשר בעטייה מצאה לנכון להתלונן על אונס. המתלוננת אי מכחישה את הטענה שהחשש מהיריון היה הדבר היחיד שהטריד אותה, אם כי מאשרת שפחדה מהאפשרות ושאלה את הנאשם אם "גמר בפנים" (כפי שעולה מתכתובות הווטסאפ), ומוסיפה: "אם אתה טוען שמאוד הטריד אותי הייתי מסכימה לזה שהוא הציע שאקנה גלולה, שאנחנו ניסע לעיר והוא יקנה לי גלולה, הייתי מסכימה לו אבל לא הסכמתי" (עמי 28 שורות 22-20). מעבר לכך, יש לראות כי המתלוננת אי פותחת את התכתובת באישום לגבי האונס וממשיכה בכך, והשאלה אם הנאשם "גמר בפנים" עולה בשלב השני ולא הראשון. קריאת התכתובת המלאה לא מותירה ספק לגבי כך שהיריון אפשרי אינו הדבר העיקרי מבחינתה של המתלוננת אי וכי נושא הגלולה העסיק את הנאשם יותר מאשר את המתלוננת אי.

בנוסף, גרסה זו סותרת גרסאות אחרות שהציע הנאשם בחקירתו כמניע להגשת התלונה מצד המתלוננת אי. במהלך העימות מציין הנאשם כי המתלוננת אי מסרה לו כי רצתה ללמוד קרימינולוגיה, והעלה השערה לפיה אם היא תגיש תלונה כנגדו על אונס, "היא תקבל מדליה אם היא תגיש תלונה. יגידו לה כל הכבוד, כמו ילדה קטנה" (ת/2ג, עמי 9, שורות 13-7). גרסה נוספת שהשמיע הנאשם במהלך העימות היתה, שהמתלוננת אי הגישה תלונה נוכח חששה שהנאשם יפרסם ברבים את העובדה כי היא "שכבה איתו", וכדבריו: "היא הגישה תלונה שבטעות אני לא אספר למישהו שהיא היתה איתי. אני מוכר בשכונה שכנים מכירים אותי ... שלא יצא עליה שאני לא אספר בטעות למישהו" (ת/2ג, עמי 9 שורות 27-20). בהמשך הרחיב ומסר כי מבחינת המתלוננת אי, המטרה היתה להביא לכך שהוא יעזוב את מקום מגוריו במתחם המגורים, על מנת שהוא לא יגור עוד באותו מקום בו גרים הורים של המתלוננת אי, כל זאת מהפחד שלה שיתגלה להוריה כי שכבה איתו (ת/2ג, עמי 26 שורות 28-21). כלומר, שהמתלוננת אי קיימה עמו יחסי מין בהסכמה - אך לאחר מעשה פחדה שההורים שלה יגלו זאת או ששמה יוכתם בשכונה כמי שמתרועעת עם הנאשם - וזהו המניע להאשמת השווא באונס. עוד יש לראות כי במהלך החקירה בבית המשפט נשאל הנאשם "מה יצא למתלוננת אי אם תעליל עליו", והוא משיב: "יצא לה מזה משהו ... היא מקבלת תשומת לב. חסר לה תשומת לב. מקבלת תשומת לב מאפרת שובל רואה שהיא תומכת בה יאללה בוא נעליל" (עמי 177, שורות 14-10).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

מן האמור עולה, כי הנאשם "עדכן" ו"פיתח" את גרסתו באשר למניע שבבסיס הגשת התלונה מצד המתלוננת אי, תוך כדי החקירות והוא מציע כמה "מניעים" שונים לעלילת השווא, אף אחד מהם לא הוכח, ויש בכך כדי ללמד על חוסר מהימנות גרסתו ואף כדי להוות חיזוק מסוים לגרסת המתלוננת אי - וכפי שנפסק: "העדרו של מניע ממשי להעליל על הנאשם יכול לשמש תימוכין למהימנות המתלוננת" (ע"פ 4930/07 טולדו ני מדינת ישראל, פסקה 25 (10.12.2009) ; ע"פ 7513/08 בסרייב ני מדינת ישראל, פסקה 15 (13.7.2009)).

42. נדבך נוסף במסקנתי לגבי חוסר מהימנות הנאשם הינו חוסר יכולתו להסביר את שכתב בתכתובת הווטסאפ. הוא נשאל מהי ההתייחסות שלו לכך שהמתלוננת אי פותחת את ההתכתבות בטענה החמורה לפיה הוא אנס אותה, ומשיב כי ענה לה תשובה כגון: "מה איפה פה אונס, כאילו מה אונס פה? על מה?" (עמי 130 שורה 23), וראו כי גם במהלך החקירה הראשונה הוא מתבקש להתייחס לנושא, וטוען כי כאשר המתלוננת אי כתבה לו שהוא אנס אותה - מיד השיב: "על מה את מדברת, הכל היה בהסכמה" (ת/1, עמי 2 שורה 29, ת/1ב, עמי 5 שורה 18, 34). אלא, שתשובות אלו הן אולי מה שהיינו מצפים מנאשם שמעלילים עליו עלילת שווא להשיב, אך לא מה שהנאשם דכאן השיב, ואפנה שוב לכך שכאשר המתלוננת אי כותבת לו: "אתה אנסתה אותי", הוא משיב: "מאמי לא אני מתחנן שלא תספרי כלום". הוא נשאל בבית המשפט, לגבי המענה שלו, שאינו תואם את מה שהוא עצמו חשב שצריך היה לענות, ואז הוא מסביר שהוא "לא רצה להיכנס איתה לוויכוח", ובחקירתו אמר כי הוא לא ענה למתלוננת אי שהוא לא אנס אותה, כי רצה להרגיע אותה ולא רצה "לחמם", ובמילותיו: "במקום לחמם את העניין ניסיתי להרגיע את העניין. היא תגיד לי אתה כן, ואני אגיד לה - לא אני לא, אתה כן, אני לא, אני לא ארד לרמה שלה" (ת/2ג, עמי 16, שורות 29-31), ושוב בהמשך: "אני לא ארד לרמה של הילדותיות שלה" (ת/2ג, עמי 17 שורות 8-11); "אני לא ארד לרמה שלה. היא ילדותית וצעירה ולא מבינה כלום מהחיים שלה" (ת/2ג, עמי 17 שורות 25-28).

לא ברור לי כיצד אפשר שלא "להיכנס לוויכוח" עם מי שטוענת שנאנסה לאחר שקיימה יחסי מין בהסכמה, גנחה ונהנתה, ולא ברור לי כיצד להשיב תשובה פשוטה כגון "אני לא אנסתי אותך" יכול להיחשב כ-"ירידה ברמה".

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 16531-09-14 מדינת ישראל נ"י פנחס

- 1 43. בדומה, הנאשם מתבקש להסביר מדוע ביקש בווטסאפ שהמתלוננת אי תרחם עליו, וטען כי
- 2 הוא פחד שהחברות שלה "יסובבו אותה עליו" והיה מעוניין שזה יישאר ביניהם (עמי 14). אם הנאשם
- 3 היה מעוניין שהמתלוננת לא תפיץ את קיום יחסי המין לחברותיה - היה צריך הנאשם להסתפק בכך
- 4 שהוא מבקש שהיא תשמור על חשאיות, ולא לכתוב שוב ושוב שהוא מבקש רחמים.
- 5 44. ראיה נוספת לחוסר מהימנותו של הנאשם היא שבמהלך העדות בבית המשפט הוא מסר כי
- 6 היות והמתלוננת אי לא הסכימה לדבר איתו (כפי שעולה מתכתובת הווטסאפ) - הוא התקשר אליה
- 7 מטלפון אחר, עם מספר שהיא לא תזהה או מספר חסום - וכשענתה אמר לה: "מה את רוצה, לא
- 8 עשיתי כלום". גרסה זו עלתה לראשונה בחקירה הנגדית, ואין לה זכר עד כה, מה גם שהנאשם לא
- 9 הסביר מתי התקשר, ומאיזה מספר. לי ברור שהדברים הושמעו רק לאחר שהנאשם הבין שתשובותיו
- 10 לגבי המענה בווטסאפ לא היו מספקות, ולכן בחר להעלות גרסה לפיה את החסר ואת המצופה השלים
- 11 בשיחת טלפון שאת מועדה לא טרח לציין (ונשאלת השאלה - מה היה יותר קל מאשר לכתוב

בווטסאפ: "מה את רוצה, לא עשיתי כלום?", למה לטרוח לחפש טלפון עם מספר חסום ולהתקשר

למתלוננת?).

הל+ רוחו של הנאשם -

45. ההתייחסות המפורטת עד כאן לאמרתיו של הנאשם - בחקירות, בעימות ובבית המשפט - 15 מצטברת לכדי מסקנה שאין לקבל את גרסתו. מעבר לכך, מצאתי לציין עוד כי לאורך כל האמרות, 16 הנאשם שב ומדגיש כי המתלוננת אי באה לדירתו מאופרת, מקולחת ו-"חצי ערומה" (היות ולבשה 17 טייץ וגופיה בחודש אוגוסט), ודומה כי לשיטתו, היה זה בבחינת "אור ירוק" לקיום יחסי מין 18 ואינדיקציה לכך שהיא מעוניינת בקיומם מעצם הגעתה לדירתו (ת/ג עמי 2, שורה 34 ועמי 11 שורות 19-7-2 ועמי 161, שורות 13-16). עוד על "הלך רוחו" של הנאשם ניתן ללמוד מהבהרתו במהלך העימות 20 שלא היה מדובר באונס, שכן אונס לשיטתו, מתקיים רק: "כשאני בא, לוקח אותך בכוח, קורע לך את

46. בנוסף, הנאשם לא חסך מביקורתו לגבי המתלוננת אי, "שלא יודעת מה זה אונס ומה זה לא

אונס" (עמי 2, שורות 15, 18), ויש לראות כי לכל אורך חקירותיו במשטרה הוא מתייחס אליה באופן

מבזה. כך למשל, מסר כי המתלוננת אי אינה בעלת אופי ו-"אינה חכמה" (ת/ב, עמי 14 שורות 11-

14); כי יש לה "ראש של ילדה בת 12 והיא אינה מפותחת בראש", כי "עליה ללכת לבדיקה אצל

פסיכיאטר" (ת/ג, עמי 7 שורות 22-24); כי היא "ילדה קטנה ומטומטמת" (ת/ג, עמי 19 שורות 29-

31); וכי כדבריו: "אני יודע שלבחורה הזו יש סיבובים במוח" (ת/ב, עמי 14 שורה 29). גם במהלך

העימות עם המתלוננת אי הנאשם כינה אותה "מטומטמת" ו-"פסיכית בראש" (ת/ג, עמי 4 שורה 34)

- ויש לצפות בדיסק המתעד את העימות ולראות שלמרות אמירות קשות אלו כלפי המתלוננת אי,

היא הוסיפה, גם במהלך העימות, לעמוד באופן עקבי על גרסתה, למרות שהנאשם אף מרים עליה את

קולו במהלך כל העימות.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

לגבי העימות, טרם סיום, יש להתייחס עוד לטענת הגנה לפיה העימות בין הנאשם לבין המתלוננת אי התנהל באופן שבו החוקרת שובל לא נתנה למתלוננת לדבר, הרימה את קולה על הנאשם ופגעה ביכולתו להתגונן. אעיר כי אכן ניתן לשמוע (מצפייה בהקלטה של העימות - ת/4בי ו-ת/4גי), ששובל מרימה את קולה כלפי הנאשם וכי היו רגעים בהם שובל "קטעה" את רצף דבריה של המתלוננת אי אשר הוטחו בנאשם, אך אין המדובר בהתנהלות שאפיינה את כל העימות, ואף לא את רובו, וניתן לראות כי בחלקים משמעותיים של העימות מתנהל דין ודברים בין המתלוננת אי לבין הנאשם, ובו עומדת המתלוננת אי איתנה על עמדתה, כי הנאשם

אנס אותה, כי הוא לא שעה להפצרותיה להפסיק את שעשה, וכי הוא מנע בגופו את היכולת שלה להתנגד ולמנוע את האונס. לכן, הגם שהעימות בוצע בחלקו באופן שמעורר קושי - לא מצאתי כי מדובר ב"מחדל חקירה", וממילא הלכה היא כי לא כל מחדל חקירתי מוביל לזיכוי.

סיכום הקביעות העובדתיות לגבי האירוע הראשון -

47. מסקנתי מהמקובץ הינה כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי המתלוננת אי ביקשה מהנאשם שיפסיק את מגעיו, החל מתחילתם, עת ניסה להוריד את חולצתה ואת מכנסיה, היא אמרה לו שאינה רוצה באותם מגעים, ואף התנגדה להורדת המכנסיים ולהרמת החולצה. הוכח כי הנאשם היה זה אשר הוריד את מכנסיה ותחתונה של המתלוננת אי והכל - כאשר היא ממשיכה להגיד "לא" וכאשר הוא נשכב עליה ומפעיל עליה את כובד משקלו. הוכח כי בשלב מסוים, הפסיקה המתלוננת את ניסיונה לדחוף את הנאשם, אך לאחר פרק זמן קצר, ניסתה שוב להדוף אותו ולבקש "שיתן לה ללכת", אלא שהנאשם לא נעתר לבקשתה והחדיר את איבר מינו לאיבר מינה.

הניתוח המשפטי לגבי האירוע הראשון -

48. עבירת האונס - על פי סעיף 345(א)(1) לחוק, יש להרשיע באונס נאשם אשר "בועל אישה, שלא בהסכמתה החופשית". היות והוכח כי הנאשם בעל את המתלוננת אי למרות שאמרה כי היא איננה מעוניינת בקיום יחסי מין, אזי שהוכח מעבר לכל ספק סביר כי המעשים בוצעו בניגוד להסכמתה.

ויובהר. לו הייתי מגיעה למסקנה ראייתית לפיה המתלוננת אי לא אמרה דבר לגבי רצונה וכוונותיה או שהיא לא עשתה דבר מבחינה פיזית אשר מלמד על הלך רוחה - אולי היה מקום לבחון שמא הנאשם סבר שיש הסכמה או שמא טעה לגבי קיומה או העדרה של הסכמה, הגם שיש לזכור את ההלכות של בית המשפט העליון לגבי כך שעל מנת ללמוד על הסכמה חופשית, אין די באי-אמירת לא, אלא שיש צורך באמירת כן.

דא עקא, שלא כך הם פני הדברים - ואיננו נדרשים כלל להלכות אלו. ההכרעה במקרה זה פשוטה בהרבה. הוכח באופן שאינו מותיר בעיני ספק סביר, שהמתלוננת אי אמרה לנאשם כמה וכמה פעמים שהיא איננה מעוניינת לקיים עימו יחסי מין ואף ניסתה להדוף אותו ולמנוע את המגע מבחינה פיזית. אף אם בשלב מסוים, "הרפתה" כדבריה, כלומר - הפסיקה את ההתנגדות הפיזית האקטיבית, לא יעלה על הדעת לטעון שבכך מגולמת הסכמתה - כאשר היא מלווה בהתנגדות מילולית, כאשר היא באה על רקע של התנגדות פיזית כמה שניות לפני כן, וכאשר לאחר כמה שניות של "הרפיה" שבה המתלוננת אי להתנגד פיזית ומילולית (ע"פ 3483/09 פלוני נ' מדינת ישראל (13.05.2010)).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

49. המדובר בבחורה צעירה, כמעט בת 19 בעת האירוע הלומדת עדיין בבית ספר, אשר הדפה במשך זמן ארוך את הצעותיו של הנאשם לפגוש אותה, ומצאה לנכון באחד מהימים להיעתר לבקשתו להיפגש. אמנם, היא היתה זו שהציעה את המפגש, היא אף המתינה עד אשר ישוב מהעבודה, והיא אף קיימה את המפגש בדירתו - אך בין כך ובין רצון או הסכמה לקיים יחסי מין מלאים, במפגש שכזה, המרחק רב ביותר, ושוכנעתי כי יחסי המין לא רק שלא היו "בהסכמה חופשית" אלא שהיו בניגוד מוחלט להסכמתה.

עמוד 44

האירוע השני -

הקדמה -

50. נזכיר כי אין חולק כי במהלך האירוע השני, הגיעה המתלוננת " לדירתו של הנאשם, הוא הציע לה יין, ותחילתו של המגע ביניהם היה בהסכמה וכלל שכיבה זה לצד זו על המיטה של הנאשם, תוך שהשניים מתנשקים ומתחבקים. עד כאן הגרסאות אינן חלוקות - והפער מתחיל בשלב שבו הנאשם ביקש ל"התקדם" ולקיים יחסי מין עם המתלוננת. המתלוננת "י, לגרסתה, הבהירה לנאשם שאין בכוונתה לקיים עמו יחסי מין, ובשלב זה, הוא "התיישב" עליה, כאשר רגליו כפופות וירכיו "מצמידות" אותה כך שהיא שוכבת על הגב, ניסה לגרום לה לבצע בו מין אוראלי, וכאשר סובבה את ראשה כדי להימנע מהכנסת איבר מינו לפיה, הוא החזיק ביד אחת שלו את שתי הידיים שלה על ראשה, וביד השנייה שלו אונן, תוך כדי שהוא "רוכב" עליה, וזרעו נשפך על גופיתה. הנאשם, מנגד, טוען כי בשלב שלאחר שהבין כי המתלוננת " אינה מעוניינת לקיים יחסי מין, הוא אכן עינג את עצמו, עד אשר הגיע לפורקן, אך היה זה בהסכמת המתלוננת " וללא כל הפעלת כוח. משמע, שיש הסכמה לגבי כך שהנאשם ביצע את מעשה האוננות - והמחלוקת נוגעת לנסיבות הביצוע.

עוד נזכיר כי מבחינת לוחות הזמנים - עסקינן באירוע שהתרחש בסוף חודש יולי 2013 או תחילת חודש אוגוסט 2013, כאשר התלונה בגינו הוגשה בסוף חודש מאי 2014.

לעת סיום הבאת הראיות ולאחר ניתוח העדויות ושקילת טיעוני הצדדים, עמדתי היא כי הוכח מעבר לכך ספק סביר כי המעשה בוצע בנסיבות אותן מתארת המתלוננת " ולא בנסיבות אותן מתאר הנאשם - ואעבור לסקירת הראיות לגבי אירוע זה.

פרק ראשון - עדות המתלוננת י' בבית המשפט לגבי האירוע השני -

51. המתלוננת " בעדותה בבית המשפט סיפרה כי פגשה בנאשם באקראי במכון הכושר, כי לא הכירה אותו קודם לכן, וכי כך השתלשלו האירועים עובר להגעתה לדירתו של הנאשם:

"ת. ... הוא כאילו הציע ללכת לים ... אז הוא אמר אני מחפש קשר רציני. ... ואז יצאנו ונכנסנו לאוטו שלו ואז הוא כאילו אומר לי אני צריך להביא שתיה בוא נלך אליו כי אני צריך להביא שתיה. אמרתי בסדר. ... אז עלינו, זה קומה שלישית או רביעית במדרגות, נכנסנו לחדר ...

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 16531-09-14 מדינת ישראל נ"פ פנחס

- 1 הוא הציע לי יין אמרתי שלא אני לא שותה, והתחלנו כזה לדבר... ואז
- 2 התחלנו להתנשק, ... התנשקנו ואז כאילו קמנו מהזה, מהספה,
- 3 המשכנו להתנשק, ואז כאילו נשכבנו שנינו על המיטה, וכול הזמן
- 4 התנשקנו וזה, וזה היה כאילו בהסכמה זה היה בסדר ואז הוא אמר לי
- 5 כאילו 'אל תדאגי יש לי קונדום' אז אמרתי כאילו אמרתי 'לא זה לא
- 6 מתאים מה קונדום אני לא באתי לכאן בשביל לשכב איתך זה לא
- 7 מתאים'. 'מה מה את עושה עניין? וזה, את תיהני יהיה לנו כיף וזה',
- 8 ואז הוא כאילו ניסה להוריד לי כאילו את הטייץ, וזה עוד לפני שהוא
- 9 החזיק אותי בכוח, עוד לא. ואז כאילו העליתי את הטייץ ואמרתי לו

עמוד 45

10 'לא, מה אתה עושה אני לא רוצה בכלל', 'מה את ילדה קטנה? מה את
11 משחקת אותה? את יודעת למה את באה לפה את יודעת שאת רוצה
12 את זה'. אמרתי לו 'לא אני לא רוצה את זה תעזוב אותי די מספיק'
13 וזה. ואז כאילו הוא החזיק לי את הידיים את שתי הידיים וכאילו
14 התיישב עלי כאילו על הרגליים שלא יכולתי כאילו לקום. והחזיק
15 אותי ככה בכוח ואז עוד פעם ניסה כאילו ניסה להרים לי את ה-,
16 לבשתי גופייה, הוא ניסה כזה להרים לי את הגופייה והורדתי לו, כי
17 הוא שחרר יד אחת אז ביד שיכלתי הורדתי לו ואז עוד פעם ניסה
18 להוריד לי את הטייץ ואז עוד פעם כאילו העליתי את הטייץ וכול הזמן
19 אני אומרת 'לא לא אני לא רוצה מה אתה רוצה זה לא בסדר' וזה, אני
20 אומרת לך לא וזה. וכאילו ככה זה נמשך כאילו הוא המשיך כזה כאילו
21 לגהור מעליי, לגהור מעליי כאילו אומרים? כאילו שוכב עליי גם
22 ומחזיק אותי וכול הזמן אמרתי לו 'תפסיק תפסיק אני לא רוצה',
23 ש: ומה הוא ענה אם הוא ענה?
24 ת: עוד פעם הוא כל הזמן חוזר על עצמו 'אפשר לחשוב, מה את עושה
25 מזה עניין אם את רוצה קשר רציני איך את רוצה שיהיה בינינו קשר
26 רציני את לא נותנת לי. את צריכה לתת לי את חושבת שאני זה כאילו
27 שאם לא תתני לי אז אני אמשיך בקשר איתך אני לא'. אמרתי 'אבל
28 זה לא בסדר מה אתה צריך כאילו זה לא הולך ככה אתה לא יכול
29 להביא לבחורה כאילו תוך כדי הזה אתה לא יכול להביא בחורה
30 ולצפות שהיא תשכב איתך ישר והיא תסכים'."
31 ובהמשך:
32 "ת. עדן שם את האיבר שלו כאילו מול הפנים, התיישב עליי שם את
33 האיבר שלו מול הפנים שלי, ותפס לי כאילו את הראש וכאילו רצה
34 שכאילו תפס לי כאילו שאני ארד לו. אמרתי לו 'לא לא אני לא רוצה
35 מה פתאום אני לא מסכימה' וכול הזמן כאילו 'די תפסיק תעזוב אותי
36 אני לא רוצה' וזה. ואז הוא רואה שהוא לא מצליח אז הוא כזה עזב
37 אותי עזב לי את הראש והוא התחיל לעשות לעצמו, ואז כאילו

38 סובבתי את הראש ועצמתי את העיניים כי לא יכולתי להסתכל על זה
39 כי זה הגעיל אותי, כל הזמן חיכיתי שהוא יגמור כבר שהוא כבר כאילו
40 יסיים ושכבר יעזוב אותי. ואז לא יודעת כמה זמן זה היה ואז הוא גמר
41 עליי על החולצה, הגופייה ...
42 ש: ... למה לא קמת?
43 ת: כי הוא החזיק לי את שתי הידיים ... ככה מעליי כאילו שאני שוכבת
44 על המיטה והוא החזיק לי ביד אחת שתי הידיים שלו הוא מאוד חזק
45 ואני כל הזמן נלחמתי בו כל הזמן, ותעזוב אותי ותעזוב אותי מהידיים
46 ועם הרגליים וכלום אני כבר התעייפתי ... אני שוכבת על המיטה והוא
47 החזיק לי ביד אחת שתי הידיים שלו הוא מאוד חזק ואני כל הזמן
48 נלחמתי בו כל הזמן, ותעזוב אותי מהידיים ועם הרגליים וכלום אני
49 כבר התעייפתי"

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 16531-09-14 מדינת ישראל נ"פ פנחס

(עמי 9 שורות 26-31, וכן מעמי 10 עד עמי 12 בשורה 4, ושוב בעמי 23, שורות 11-13).
2 בהמשך, הנאשם הציעה למתלוננת לקחת אותה הביתה, והיא הסכימה. במהלך הנסיעה, 3 לטענתה, הוא ביקש ממנה את
המספר הטלפון שלה כמה פעמים, אך היא סירבה - וכדי להפסיק את 4
"הצקותיו" ביקשה ממנו את מספר הטלפון שלו, רשמה אותו ולאחר מכן מחקה אותו.
5 עוד מוסיפה המתלוננת " - כי שבוע לאחר האירוע, היה מפגש בינה לבין הנאשם במכון הכושר, 6
וכדבריה: 7
8 "ת: אז הוא בא אליי ואומר אני רוצה לדבר איתך אמרתי לו 'אין נו על מה
9 לדבר אתה פגעת בי אני לא רוצה לדבר איתך בכלל'. 'לא, לא, אני
10 חייב לדבר איתך אני רוצה להתנצל', אז אמרתי 'בסדר תתנצל פה אני
11 לא הולכת איתך לשום מקום אין לי על מה לדבר איתך'. ... אז הלכנו
12 לכיוון הבריכות והדשא ואז הוא אומר 'אני מצטער אם פגעת בך' אז

עמוד 47

13 אמרתי 'מה זאת אומרת אם פגעת בי, אתה לא מבין שאתה פגעת
14 בי?' אז הוא אומר 'לא מה פתאום את רצית את זה'. אמרתי 'מה
15 פתאום אני רציתי את זה? אני לא רציתי את זה אני כל הזמן אמרתי
16 לך לא ושתעזוב אותי ודי ותפסיק כבר ושאני לא רוצה את זה וזה לא
17 נוח לי וזה לא נעים לי ואתה ממשיך'. ו'לא מה את משחקת אותה את
18 יודעת שאת רצית את זה כולם רוצות את זה, לא קרה כלום אפשר
19 לחשוב כבר מה קרה'. ואז אמרתי לו 'תיזהר שאני יכול להתלונן עליך
20 במשטרה'. אז הוא אומר 'תיזהרי ממני אם תתלונני עליי חסר לך את
21 לא מכירה אותי את לא יודעת מה אני אעשה לך חסר לך וזה', אז
22 אמרתי 'טוב פה אני מסיימת את השיחה שלי', ואחר כך הלכתי ועוד
23 פעם הוא רדף אחריי ואמר 'תביאי לי אבל את הטלפון שלך תביאי לי
24 את הטלפון שלך' אמרתי לו 'לא תעזוב אותי אני לא נותנת לך את
25 הטלפון שלי'.

26 ש: ...

27 ת: כאילו הוא אמר כאילו כמו שהאמר אני מתנצל אם פגעתי בך אז
28 אני אומרת לו אתה פגעת בי אז הוא אומר אם הגזמתי כאילו הוא לא
29 מבין את החומרה של המעשים שלו".
30 (עמי 13, שורות 9-31, עמי 14 שורות 1-8).

31 באשר למועד הגשת התלונה, מעידה המתלוננת י, כדלקמן:

32 "ש: ... תספרי לבית המשפט א' למה לא הגשת תלונה מיד? ...

33 ת: בהתחלה כאילו לא הייתי בטוחה שמה שקרה זה פלילי בכלל ואני
34 באתי, וחשבתי כאילו לעצמי אני באתי אליו הביתה אני נשכבתי איתו
35 על המיטה מרצוני, נשארתי עם בגדים, חשבתי כאילו שאין לי פה
36 עילה, שזה משהו שאני יכולה לשכוח ממנו לבד. אחר כך אחרי תקופה
37 ראיתי אותו עוד פעם בחדר כושר ... קודם כל אני בעצמי לא ידעתי
38 מה החומרה ומה זה נחשב ואם זה נחשב בכלל משהו, דבר שני אחר

- 39 כך שסיפרתי לאימא שלי אז היא גם אמרה לי 'תשמעי את הלכת
- 40 מיוזמתך את באת אליו הביתה מה את רוצה? וכאילו אל תספרי את
- 41 זה לאף אחד זה בושה אני לא רוצה שאנשים ידעו ולא יעשו לו כלום
- 42 עם זה וזה לא שווה להתחיל עם זה בכלל זה סתם יעשה לך כאב ראש
- 43 לא כדאי לך'. אימא שלי הורידה אותי מזה.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 16531-09-14 מדינת ישראל נ' פנחס

(עמי 14, שורות 10-32, ושוב בעמי 27 שורה 9 ושור 18);

ובהמשך:

"ש: ... מה קרה שגרם לך להתלונן במאי 2014?

ת: כאילו פתאום נפתחו לי העיניים אני ראיתי אותו בחדר כושר והתחלתי לפחד פתאום נכנסו בי פחדים שאולי הוא יעקוב אחריי ופתאום הבנתי רגע הוא יכול לעשות את זה לבנות אחרות כאילו הוא מסתובב חופשי הוא יכול לעשות את זה לבנות אחרות וגם אני פחדתי ממנו. שהוא יעקוב אחריי וזה. ואז כאילו יותר חשבתי על זה לעומק והבנתי שזה משהו שאני צריכה להוריד ממני וזה משהו שאני חייבת לספר אותו ואני לא יכולה להשאיר את זה ככה וזה לא משהו שאני אשכח אותו וזה לא בסדר ..."

(עמי 15 שורות 1-10, ושוב בעמי 28 שורות 3-5).

בנוסף, בחקירה הנגדית, שבה מסבירה כי החלה לראות שוב את הנאשם במכון הכושר, וכדבריה:

"ת: הייתה תקופה שהוא בכלל לא היה ואז הייתה איזה תקופה ארוכה שהוא לא היה איזה כמה חודשים ואז פתאום אני רואה אותו עוד פעם ואז פתאום ניצת בי ה ...

ש: הצורך לנקום ?

ת. הצורך לנקום ושאיני מפחדת ממנו הרגשתי שהוא מפחדי אותי ושאיני פוחדת שהוא יעקוב אחריי ואז כאילו הוא יכול לעשות את זה לבנות אחרות. ... זה להחזיר לי שאני ראיתי אותו פתאום זה החזיר לי את הכול כי כמה חודשים לא ראיתי אותו בחדר כושר ואז שהוא פתאום ראיתי אותו חזרתי הכול אחורה.

(עמי 35, שורות 1-9).

עוד העידה המתלוננת " בבית המשפט כי יום לאחר האירוע השני סיפרה לעורך הדין, אשר במשרדו עבדה באותה העת, "שקרה משהו" אבל לא סיפרה לו את כל הפרטים של האירוע השני, וכי הוא יעץ לה לפנות למרכז לסיוע לנפגעות תקיפה מינית (להלן: "השיחה הראשונה"). בהמשך, אחרי אחת הפעמים שפגשה את הנאשם במכון הכושר, שוחחה שוב עם עורך הדין (להלן: "השיחה השנייה"), וכדבריה: "ואז באותו היום ... אז אמרתי יאללה אני נפתחת ואני מספרת לו כי גם, ואני חושבת אמרתי אני רוצה ללכת להתלונן אבל לפני זה אני רוצה לשאול את העורך דין מה הוא חושב מבחינת החוק מה היה בעצם כאילו אם יש לי עילה מה זה נחשב מבחינת החוק. אז סיפרתי לו את כל הפרטים והוא אמר שזה מעשה מגונה, אז הבנתי שאני באמת חייבת כבר ללכת ולספר למשטרה אז באותו יום הלכתי להתלונן" (עמי 15, שורות 12-21).

גרסת המתלוננת ' במשטרה -

52. הפניה הראשונה של המתלוננת " למשטרה היתה ביום 28.5.2014 בשעה 12:33, אז נגבתה מהמתלוננת " הודעה ראשונה (26/ת). בהודעתה מסרה המתלוננת " כי הנאשם פגש אותה במכון, הציע לה ללכת עימו לים והיא הסכימה. היא תיארה כיצד אמר לה שיעברו לקחת שתייה מדירתו והיא הסכימה ועלתה עימו לדירה, שתוארה כדירת חדר. המתלוננת תיארה בעדותה כיצד בדירה הם החלו להתנשק, עברו למיטה והמשיכו להתנשק. המתלוננת מתארת עוד כיצד אז ניסה הנאשם להוריד לה את הטייץ שלבשה והיא אמרה לו "לא", והחזירה את הטייץ. אז הם המשיכו להתנשק, והנאשם ניסה להוריד לה את החולצה ובשלב זה, לדבריה, היא הרגישה שזה כבר לא מתאים, ואמרה לו "לא". בהמשך מתארת המתלוננת " כיצד הנאשם ניסה "לרכך" אותה במילים, ושוב ניסה להוריד לה את הטייץ. אז היא "התעצבנה" ואמרה לו "די", והוא החזיק לה את שתי ידיה, והוריד את מכנסיו. המתלוננת ממשיכה ומוסרת בהודעתה כיצד הנאשם לקח את ראשה וניסה להביאה לבצע בו מין אוראלי והיא הסיטה את ראשה, וכיצד בשלב זה החל הנאשם לאונן, כשהוא מחזיק בידיה, עד אשר הגיע לפורקן על גופיתה. עדות זו תאמה במדויק את שהעידה המתלוננת " בבית המשפט.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

53. יום למחרת, ביום 29.5.2014 נגבתה מהמתלוננת הודעה נוספת (ת/27). בחקירה זו מתבקשת המתלוננת "לתאר את דירתו של הנאשם, וזאת לאחר שבחקירתו שלו מיום 28.5.14, הכחיש שהוא מכיר את המתלוננת " וטען כי היא מעולם לא הייתה בדירתו (ולגבי גרסתו זו של הנאשם נפרט בהמשך). עוד מתבקשת המתלוננת " בחקירה זו להתייחס לנתונים הנוספים שלשיטתה מסר לה הנאשם, כגון היכן הוא לומד, מה עיסוקו ואיזה כלי רכב בבעלותו, שכן מתברר שהפרטים שלטענתה מסר לה הנאשם, אינם תואמים

את הפרטים שהוא מסר בחקירתו, אך לא נתעכב על פרטים אלו. בסוף החקירה מבקשת המתלוננת "להוסיף ביוזמתה שבשלבים מסוים לאחר האירוע השני היא פגשה את הנאשם במכון הכושר ואמרה לו ש"גיד תודה" על כך שהיא לא התלוננה עליו למשטרה עד עתה, למרות שהייתה יכולה לעשות זאת, ואז בתשובה אמר לה "עם מי את חושבת שאת מדברת, את לא מכירה אותי, חבל לך על הזמן אם תתלונני" (ת/27בי, עמי 6 שורות 4-14). עוד היא מוסיפה, כי בכמה מועדים לאחר האירוע השני, ביקש הנאשם לשוחח עמה, כאשר ראה אותה במכון הכושר, ובהתחלה היא סירבה לקיים אתו שיחה כיוון שאמרה לו שהוא פגע בה אך נעתרה לבקשתו לקיים עמו שיחה לאחר שאמר לה שהוא רוצה להתנצל. השניים יצאו אל אזור המדשאות מחוץ למכון הכושר ושם מסר הנאשם כי הוא רוצה להתנצל בפניה אם נפגעה ממנו למרות שהוא לא חושב שהוא עשה משהו רע. המתלוננת "ענתה לו, כי "כשבחורה אומרת לך לא - אז זה אומר לא" ולמרות זאת הוא "המשיך בשלו" ולטענתה, הנאשם השיב לה שיכול להיות שהוא הגזים אך הוא עדיין לא רואה בזה משהו רע (ת/27בי עמי 6, שורה 22 עד עמי 7 שורה 25). אף עדות זו תואמת את התיאור בבית המשפט לגבי מפגש זה.

54. ביום 1.6.2014 נערך עימות בין המתלוננת "לבין הנאשם (ת/20). בפתח העימות, ביקש הנאשם לחזור בו מהטענה לפיה הוא לא מכיר את המתלוננת "וסיפר לחוקרת שהיא אכן הייתה בדירתו והתקיימו ביניהם מגעים מיניים בהסכמה (ולגבי כך בהמשך). רק לאחר כמה דקות שבהן שוחח הנאשם עם החוקרת, נכנסה לחדר המתלוננת "ואז החל העימות (בעמי 8, דקה 42). במהלך העימות חוזרת המתלוננת "על גרסתה לפיה היא אמרה לנאשם, בשלב מסוים שהיא מרגישה לא בנוח ושהיא לא מעוניינת להמשיך ולהתקדם אל מעבר לנשיקות שהחלו בהסכמה וכי בתגובה הוא אמר לה "מה את ילדה קטנה ? !" (עמי 8 שורה 24). עוד היא טוענת, כי הנאשם ניסה להוריד לה את המכנסיים וחוזרת על כך כמה פעמים (עמי 8 שורה 30 ואילך). המתלוננת "מדגישה כי הנאשם החזיק אותה בכוח (עמי 9, שורות 32, ושוב, בשורה 34), למרות שהנאשם מכחיש זאת וטוען שהוא לא החזיק אותה בכוח. המתלוננת "איתנה בעמדתה לפיה תחילתו של המפגש היה בהסכמה אך במהלכו היא הבהירה לנאשם חד משמעית שהיא אינה מעוניינת בהמשך המגע המיני, וחוזרת שוב על כך שכאשר בוצע מעשה האוננות - "זה ממש לא היה בהסכמה" ומדגישה כלפי הנאשם - "לא עזבת אותי עד שלא גמרת" (עמי 11, שורה 23).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

55. בשלב זה החקירה הגיעה לסיומה - וככל הנראה התיק המתין למתן החלטה באשר להמשך הטיפול. לאחר שהוגשה התלונה של המתלוננת אי (ביום 24.8.2014), התבקשה המתלוננת יי לסור למשטרה לחקירה משלימה נוספת - אשר בוצעה ביום 29.8.2014 (ת/28 + ת/29). בחקירה הראשית ביום זה (ת/28), נשאלה המתלוננת יי בעיקר לגבי מועד הגשת התלונה ושיחתה עם עורך הדין המעסיק שלה (ולגבי כך בהמשך). עוד היא נשאלה שנית לגבי הנסיעה הביתה לאחר האירוע השני, ומסבירה כי הנאשם ביקש את

הטלפון שלה והיא לא רצתה למסור לו את הטלפון שלה ואמרה לו שהיא לא תגיע אליו לדירה יותר. עוד היא מוסיפה שאמרה לו שהוא צריך לקחת בחורה לבית קפה, "בקטע של הסברה", וכי היא עצמה לא התכוונה לצאת איתו לבית קפה ולא רצתה לפגוש אותו בכלל (עמ' 2 שורות 19-24). ההודעה השנייה מאותו יום (ת/29) נמסרה כחצי שעה לאחר סיום החקירה הקודמת, כאשר המתלוננת "ביקשה להוסיף שהיא נזכרה שבתחילת הערב, הנאשם אמר לה שיש לו קונדום וכי הדבר גרם מבחינתה לאי נוחות.

אזכיר שוב הדברים שמסרה המתלוננת "בחקירותיה אינם ראיה לאמיתות תוכנן אך נועדו להמחיש כי גרסתה בבית המשפט עולה בקנה אחד עם אמרותיה מחוץ לבית המשפט, ולשיטתי הדברים תואמים האחד את השני ואת השלישי.

פרק שני - טענות ההגנה לגבי חוסר מהימנות גרסת המתלוננת "בבית המשפט -

56. הנאשם טוען כי עדותה של המתלוננת "היתה בלתי אמינה - שכן לטענתו, במהלך עדותה מסרה פרטים רבים אשר לא הופיעו בחקירותיה במשטרה או בעימות, וכי הדבר מחייב קביעות ברורות לחובת מהימנותה. נבחן את הטענות אחת לאחת - ואקדים ואומר כי לא מצאתי כי כך הם פני הדברים.

לטענת ההגנה - רק בבית המשפט מציינת המתלוננת "כי כאשר הנאשם הציעה לה יין היא סירבה. עיון בראיות מראה כי המתלוננת "סיפרה כי הנאשם הציעה לה יין בכמה מועדים (כגון בחקירה ת/26, עמ' 19 שורות 13-17), והפרט הנוסף לפיו היא סירבה להצעה - אינו משמעותי, ואף אם היא ציינה זאת לראשונה בבית המשפט אין לייחס לכך כל חשיבות, מה גם שהמתלוננת מציינת כי בחקירה אמרה שהוא הציע יין והחוקרת לא שאלה אותה אם היא שתתה או שלא (עמ' 19, שורה 19).

פרט נוסף הוא הקונדום - אשר מזכירה המתלוננת "בעדותה, ומספרת כי הנאשם "הרגיע" אותה באומרו שיש לו קונדום. אלא שגם בחקירה ת/29 היא מציינת את הקונדום. נכון הוא כי היא לא ציינה זאת בחקירה הראשונה במאי 2014 ונזכרה בזאת רק בחקירה באוגוסט 2014, כלומר - לאחר שלושה חודשים, אך יש לראות כי היא מבקשת ביוזמתה להוסיף פרט זה לגרסתה, ומסבירה כי כאשר התעוררה מחדש החקירה היא שחזרה שוב את המהלכים ונזכרה בעוד פרט שאולי חשוב לציין.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37

המנח בו היה הנאשם בעת ביצוע מעשה האוננות - טוענת ההגנה כי רק בחקירה בבית המשפט הסבירה המתלוננת י לראשונה כיצד הנאשם "ישב" עליה ושהיא לא יכלה לזוז מפאת משקלו, וכי לפני כן, היא לא סיפרה שהוא "גהר עליה". טענה זו איה מדויקת. נכון הוא כי תיאור "הישיבה" המפורט לא מופיע בחקירות אך יש לראות כי המתלוננת י מסבירה בכולן כי הנאשם החזיק

אותה, מנע ממנה לזוז, כי ביד אחת אחז בשתי ידיה, כי ניסה לקרב את איבר מינו לפה שלה וכי כאשר סובבה את הראש, ביצע באמצעות היד השנייה את המעשה. תיאור זה חוזר על עצמו שלוש פעמים ויודגש כי גם בבית המשפט וגם במשטרה, הדגימה המתלוננת " כיצד הנאשם החזיק עם יד אחת את שתי ידיה מעל הראש (ת/26א (דיסק החקירה), דקה 0:47). דומה כי העובדה שבמשטרה לא השלימה המתלוננת " את התיאור לגבי הישיבה של הנאשם - אינה מכרסמת בגרסה.

עוד טוענת ההגנה כי רק במהלך העדות בבית המשפט מסרה המתלוננת " מהי הסיבה לכך שנסעה עם הנאשם חזרה לביתה בתום האירוע השני. יתכן ואת ההסבר היא מוסרת לראשונה בבית המשפט במענה לחקירת בא כוחו של הנאשם, אך הדבר נובע מכך שהיא לא נשאלה עד אותה עת לגבי נושא זה. אין המדובר במצב בו היא נשאלה למה נסעה עמו הביתה ומסרה גרסה שונה, אלא בכך שהיא לא נשאלה למה נסעה איתו (ואף לא בחקירה ת/28 שבה נשאלה לגבי השיחה באותה נסיעה). בהקשר זה עוד אעיר כי המתלוננת " מסבירה כי היתה ב"הלם" לאחר האירוע, כי היה חם והיא גרה יחסית רחוק, ולכן הסכימה להצעת הנאשם להסיע אותה הביתה.

בהקשר זה, עוד טוען הנאשם כי לא יתכן שהמתלוננת " תסכים לכך שהוא יסיע אותה הביתה, אם עברה מעשה מגונה בכוונת בניגוד להסכמתה כפי שהיא טוענת, אך אינני יכולה לקבל את הטענה. המתלוננת " עצמה מסבירה כי לאחר מעשה היתה ב"הלם" ולא הבינה "מה בדיוק קרה", ואפשר להבין את רצונה להגיע הביתה. ניתן אולי לטעון הכיצד לא חששה מפניו של הנאשם, אך מההתרשמות שלי מהמתלוננת " ומהנאשם - אפשר להבין מדוע לא חששה שימשיך במעשיו, ובכל מקרה - הלכה היא כי לעיתים, לאחר ביצוע של תקיפה מינית, התנהלות הקורבן אינה בהכרח הגיונית (כולל, להמשיך ולשהות במחיצת התוקף), וכפי שנפסק בע"פ 7082/09 פלוני נ' מדינת ישראל, בפסקה 5 (10.3.2011):

"העובדה שהתנהגות קורבן עבירה בכלל וקורבן עבירת מין בפרט נראית למשקיף מהצד תמוהה ובלתי הגיונית, אין בה כשלעצמה כדי לפגום במהימנות עדותו ולעיתים היא אף מתקבלת על הדעת לנוכח הסינדרום אליו נשאב [...]. הסיבה לכך היא שיש לבאר 'התנהגות סבירה' תוך התחשבות בנסיבות בהן היה מצוי הנפגע בעבירות מין. שיקולים כגון ניסיון חיים, גיל ותפישת עולם של הנפגע בעבירה מעין זו - גם הם עשויים להיות רלוונטיים להערכת עדותו. [...] אין להיצמד לכללים בדבר ההיגיון 'המצופה' מקורבן עבירת מין. הקורבן איננו חייב להתנהג בסבירות או בדרך מסוימת שמוכתבת לו על ידי האחר הנמצא מחוץ לעולמו הפנימי".

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36

הוא הדין לגבי כך שלאחר המעשה, הנאשם הלך להתקלח - לפני שהסיע את המתלוננת הביתה, ולכאורה ניתן היה לטעון כי היתה צריכה להימלט מהדירה בעודו מתקלח, ולא להמתין לו עד אשר יסיע אותה לביתה. אלא שאף כאן - אני מוצאת שההמתנה לנאשם ואי-הבריחה, אינן מלמדות על חוסר מהימנות של גרסת המתלוננת " ואני מאמצת את דבריה בהקשר זה, לאמור: "לא הבנתי מה קרה לי, אני לא לא עיכלתי את מה שקרה לי עוד" (עמי 24, שורה 23), "לא הבנתי, אני מסתכלת על עצמי אני רואה שאני עם בגדים מלאים כאילו, הוא לא הרביץ לי ... אז אני לא מבינה מה קורה פה ... הוא גם כל הזמן הכניס לי לראש שכאילו זה כלום ומה עמוד 57

את עושה מזה עניין ואפשר לחשוב. וכולם עושים את זה וכול הבחורות עושות את זה." (עמי 24, שורות 27-31). משמע, שהמתלוננת "לא הפנימה את המשמעות של האירועים, ובכל אופן, כפי שנאמר לעיל, אין מקום לטענה לפיה התנהגותה מלמדת על כרסום ולק בגרסתה. אפנה כאן לע"פ 1072/15 שיינס נ' מדינת ישראל (10.11.2015), אשר אף שם דובר במתלוננת אשר הכניסה את הנאשם לביתה והסכימה שיסיע אותה לרכבו - ונקבע כי התנהלותה אינה מלמדת על הסכמה, שכן בית המשפט שוכנע כי היא לא חששה שהנאשם יפעל כנגדה בכוח ונקבע כי התנהלותה של המתלוננת, אינה מעוררת תמיהה ואין בה לעורר ספק בגרסתה.

טענה נוספת של ההגנה, לגבי דברים שמסרה המתלוננת "רק בבית המשפט היתה כי המתלוננת " בעדותה סיפרה כי הנאשם אמר לה בשלב מסוים "את לא נותנת לי". היא אישרה שאת זה היא לא סיפרה במשטרה (עמי 18, שורה 31), אך אין בכך ולא כלום, ויש לראות כי את כל שאר אמירותיו של הנאשם - תיארה המתלוננת בבית המשפט כפי שתיארה במשטרה, אמירות כגון: "מה, את ילדה קטנה?", "את יודעת שאת רוצה את זה", "כל הבחורות בהתחלה אומרות לא" (ת/26 עמי 5 שורה 6, עמי 9 שורה 23).

פרט אחרון אשר לטענת ההגנה נמסר לראשונה בבית המשפט הינו שהנאשם חזר להתאמן במכון הכושר לאחר תקופה מסוימת, אלא שיש לראות כי המתלוננת "מספרת על כך כבר בחקירתה הראשונה במשטרה (ת/26 עמי 10 שורות 7-1), שם היא מסבירה כי כאשר הנאשם שב להתאמן והיא ראתה אותו שוב, הדבר הביא אותה לחשוב שוב על הצורך בהגשת התלונה (ועל כך בהמשך).

57. מכאן שיש לדחות את כל טענות ההגנה לגבי אי אמינותה של המתלוננת "י, ככל שעסקין בהשוואת גרסתה בבית המשפט עם גרסתה במשטרה, מה גם שאף אם קיימים אי דיוקים כגון אלו שפורטו מעלה, הלכה היא כי -

"כאשר בעבירות מין עסקין, נקבע כי בשל השפעותיהן הייחודיות של עבירות אלה על קורבנותיהם, הרי שבניגוד למקרים אחרים, אין לצפות תמיד כי גרסתם של קורבנות העבירה, תהא שלמה, עקבית, קוהרנטית וחסרת אי דיוקים (ע"פ 5582/09 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.10.2010); ע"פ 6643/05 מדינת ישראל נ' פלוני [פורסם בנבו] (3.7.2007)). לפיכך, וכפי שנפסק לא אחת, בבוא בית המשפט לבחון את מהימנות גרסת המתלוננת (או המתלונן) בעבירות מין, הוא יכול להסתפק "בגרעין האמת" שבה, ולעיתים אף "בגרעין הקשה" של הדברים (ע"פ 9497/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (27.7.2009); ע"פ 1947/07 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (20.12.2009); ע"פ 5636/08 פלוני נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (26.1.2009)).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

(ע"פ 2921/13 רייטבורג נ' מ"י, [פורסם בנבו] פסקה 56 (1.1.2015)).

58. מצאתי את עדותה של המתלוננת יי מהימנה וכנה, דווקא בשל שלא ניסתה להאדיר את מעשיו של הנאשם, בשל שהסבירה בכנות שהאירוע החל בהסכמה, כי היא אף הרגישה מוחמאת מתשומת הלב של הנאשם וחשבה שיש סיכוי לקשר רציני ביניהם - והיא היתה עקבית ביותר לגבי תיאור השלב שבו הנאשם הבהיר שכוונתו לקיים עמה יחסי מין והיא הבהירה לו שאיננה מעוניינת בכך.

עמוד 59

המתלוננת י' אף הסבירה כי לאחר שהנאשם ניסה להוריד את המכנסיים שלה, והיא הבינה שרצונו לקיים יחסי מין, היא עדיין לא חשבה לברוח או לצעוק, והסבירה כך: "עוד לא רציתי לצאת משם, זה עדיין לא היה בשלב של הכוח שהוא החזיק אותי בכוח ... אז אני אומרת לו ואני מצפה שהוא יבין והוא יגיד לי בסדר, כאילו איך שאת רוצה, כאילו זה הצורה הנורמאלית להגיב ... זה מה שציפיתי שיקרה. אני לא פחדתי ממנו לא ציפיתי שזה יקרה בכלל. בחורה אומרת 'לא' אז כאילו הוא אומר בסדר, בואי נמשיך להתנשק, אבל לא מעבר לזה. ... אני לא חשבתי שהוא יחזיק אותי בכוח. אני חשבתי שאפשר להמשיך להתנשק. אני לא התכוונתי בכלל לשכב איתו, אני אף פעם לא נתקלתי בסיטואציה שמישהו כאילו עושה לי בכוח זה פעם ראשונה בחיים" (עמי 21 שורה 26 עד עמי 22, שורה 18). תיאורה לגבי האמון שנתנה בנאשם עד הרגע שבו הוא התחיל להפעיל כוח ותיאורה לגבי השלב שבו הנאשם החליט "בכל מחיר" להגיע לסיפוקו, היה תיאור עקבי ומהימן, עליו חזרה בחקירה הנגדית הממושכת.

פרק שלישי - ראיות התומכות ומחזקות את גרסת המתלוננת י' -

הדברים שמסרה המתלוננת י' לעורך הדין -

59. עורך הדין, המעסיק של המתלוננת י' בעת הרלבנטית, מסר עדות במשטרה ביום 1.6.2014, אשר הוגשה בהסכמה. מעדות זו עולה כי באחד מימי ראשון, כ-10 עד 11 חודשים לפני מועד מתן העדות במשטרה, הגיעה המתלוננת י' לעבודה כשהיא נסערת. עורך הדין שאל אותה מה קרה, בתחילה שתקה, ולאחר ששאל שוב, סיפרה לו ש"אתמול" פגשה מישהו בחדר הכושר וכי השניים נפגשו ואחרי זה הוא תקף אותה מינית, אך סירבה לפרט מעבר לכך (ת/31, עמי 1, שורות 8-11). עורך הדין ייעץ למתלוננת י' לפנות למרכז לתקיפה מינית או למשטרה - וזוהי השיחה הראשונה, כפי שהוגדרה מעלה, אשר התקיימה יום לאחר האירוע הראשון.

עוד מסר עורך הדין כי כמה ימים לפני יום מסירה ההודעה (כלומר, כמה ימים לפני 1.6.2014), הבחין כי המתלוננת י' מבולבלת ועצבנית במשך כמה ימים וכאשר שאל אותה לפרט התנהגותה, השיבה כי "היא עדיין סוחבת את העניין של התקיפה המינית ושה נורא מפריע לה" ואף ציינה כי ראתה את הבחור הרלבנטי בחדר הכושר בשבוע הקודם ופחדה שיעקוב אחריה (עמי 2 שורות 16-21). בהמשך, סיפרה המתלוננת י' לעורך הדין את פרטי המקרה (פרטים שסירבה למסור לו בשיחה הראשונה), וכפי שנרשם בהודעת עורך הדין: הנאשם הציע לה ללכת לים, הציע שיעברו בדירתו לקחת שתייה, שניהם עלו לדירה, הציע לה לשתות יין, הם התחילו להתנשק ועברו למיטה, הוא ניסה להרים את חולצתה כמה פעמים והיא לא הסכימה, הוא ניסה להוריד את מכנסי הטייץ שלבשה אך היא לא הסכימה ולא נתמנה לו, וכי כל הזמן אמר לה דברים כגון: "מה את ילדה קטנה? מה חשבת שנעשה?".

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

וממשיך ומספר עורך הדין כי לאחר מכן, כפי שסיפרה לו המתלוננת י, הנאשם תפס לה את הידיים, הוריד לעצמו את המכנסים וביקש ממנה שהיא "תרד לו". היא אמרה שהיא לא מסכימה ואז הוא התחיל "לעשות ביד", היא הפנתה את העיניים והראש וזה נמשך עד שהוא גמר לה על החולצה. לדברי עורך הדין, המתלוננת י אף סיפרה לו כי היא היתה נסערת, ורצתה לקום אך לא הצליחה כי הוא החזיק אותה חזק. לאחר מעשה, הוא הלך למקלחת ואחרי זה לקח אותה הביתה, כאשר במהלך הנסיעה הוא ביקש

את מספר הטלפון שלה - והיא סירבה. עורך הדין אף מתאר שהמתלוננת "סיפרה לו כי כשבוע לאחר מכן היא ראתה את הנאשם במכון הכושר והוא ביקש להתנצל. היא אמרה לו כי היא יכולה להתלונן עליו במשטרה, והוא התחיל לאיים עליה ואמר לה שהיא "לא יודעת עם מי יש לה עסק". פרטים אלו, שסיפרה המתלוננת "לעורך הדין במהלך השיחה השנייה, תואמים את הגרסה שמסרה בבית המשפט ובהודעותיה במשטרה - ומהווים חיזוק משמעותי לגרסתה.

אמא של המתלוננת " -

60. עדותה של האמא לוותה בבלבול רב, והותירה רושם בלתי מהימן. האמא העידה כי המתלוננת "סיפרה לה שנסעה עם הנאשם לים, כי בדרך הם עלו אליו לדירה, כי הוא רצה לשכב עם המתלוננת", כי היא התנגדה ואז הוא אמר שהוא "יעשה את זה בדרך אחרת ויגמור בחוץ" (עמ' 40, שורות 24-26). בעדותה במשטרה, העידה האמא כי המתלוננת "סיפרה לה שהיה אירוע מסוים בינה לבין הנאשם, אך בהתחלה רק סיפרה כי השניים נפגשו בדירת הנאשם, כי התנשקו בהסכמה, כי הנאשם ביקש לקיים יחסי מין עם המתלוננת " והיא לא הסכימה. האמא לא סיפרה על המשך הדברים. רק לאחר שאלות חוזרות של החוקרת, הוסיפה האם כי בנוסף על האמור - הנאשם אף ניסה להוריד את מכנסיה של המתלוננת " וכי לבסוף "גמר עליה". האמא לא מוסרת פרטים נקודתיים לגבי האירוע מפי המתלוננת " , ואין בעדותה כדי לתמוך בגרסת המתלוננת " בהקשר זה, מה גם שמהחקירה בבית המשפט עולה כי אין לעדות שלה לגבי פרטי האירוע כל ערך ראיתי ממילא. זאת היות והתברר כי חקירתה במשטרה של האמא התבצעה באופן שאינו תקין היות והחוקרת הראתה לאמא את העדות של המתלוננת, עובר לחקירתה או במהלך חקירתה. לכן, אין לייחס משקל לתוכן הדברים שמסרה האם, בבחינת חיזוק לכך שזה מה שסיפרה לה המתלוננת ". אין אף כל חיזוק בהיבט של מועד השיחה בין המתלוננת " לבין האמא, שכן האמא אינה זוכרת מתי הבת סיפרה לה על האירוע (עמ' 42), ואף המתלוננת " אינה זוכרת מתי סיפרה לאמא על האירוע השני (ת/28, עמ' 2 שורה 28).

עם זאת, אני מאמצת את עדותה של האמא, לפיה אמרה למתלוננת " שאין טעם להתלונן במשטרה, בשל פחדה שמא הנאשם יפגע בה ומשום שסברה שלא יאמינו למתלוננת " , וכדבריה:

"ת: אני פחדתי, אני אמרתי לה, בת שלי אני נורא מפחדת שאם הוא ישמע שאת הלכת להודיע למשטרה שהוא לא יעשה לך משהו לא טוב, בזה אני פחדתי ואני אמרתי לה את זה. אבל אחר כך יעל אמרה לי, אימא אם הוא עשה איתי ככה הוא גם יכול לעשות לבחורות אחרות. אני חייבת ללכת להגיד את זה למשטרה.

ש: את זוכרת שאת אמרת לה, את אמרת לה גם שאת מפחדת שתלך אבל את גם אמרת לה שאולי לא יאמינו לה?

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

ת: את זה גם אני אמרתי לה אמרתי אולי הם לא יאמינו בך כי אף אחד לא ראה שם אף אחד לא היה
חוץ ממך וחוץ ממנו."

(עמי 42, שורות 25-32, עמי 42, שורות 31-32, עמי 45, שורות 17-18).

משמע, שבהיבט זה, העדות של האמא זהה לעדות של המתלוננת י' לגבי הסיבה אשר בגינה השתתתה בהגשת התלונה.

הפסיכיאטר -

עמוד 63

61. המתלוננת י' מטופלת מזה שנים במרפאה לבריאות הנפש בעיר מגוריה, על ידי הפסיכיאטר, בשל שהיא סובלת מהפרעת חרדה חברתית והפרעת אישיות הימנעותית. הפסיכיאטר העיד כי המתלוננת י' סיפרה לו על מפגש עם "בחור" שניסה לכפות עליה יחסי מין, הצליחה למנוע ממנו לבצע את המעשה, הצליחה למנוע ממנו להוריד לה את המכנסיים וכי האירוע נגמר בכך שהוא אונן למולה ת/36, ת/37, ועמי 58, שורות 16-19). מהתרשומת של הפסיכיאטר עולה כי המפגש בו סיפרה ל_המתלוננת י' על ה"מקרה" היה ביום 13.8.2013, כלומר - כשבועיים לאחר שהתרחש. עוד העיד הפסיכיאטר כי המתלוננת י' שיתפה אותו בכך שהיא מתלבטת אם לפנות למשטרה (עמ' 58, שורות 24-25, עמ' 61, שורה 30 עד עמ' 62 שורה 2), וכי בהמשך - סיפרה לו שאכן הגישה תלונה, לרבות לאחר שאביה נפטר. הפסיכיאטר אף מסביר כי המתלוננת י' חשה השפלה עקב האירוע (כפי שהוא תיאר ברישומיו בזמן אמת, עמ' 64, שורות 19-21) וכי הרגשה זו היתה חלק מהמניע להגשת התלונה.

יש באמור כדי להוות תימוכין משמעותי לגרסת המתלוננת י', היות והמדובר בגורם בו בטחה המתלוננת י' ושיתפה אותו באירוע השני, תיארה בפניו את "מרכיבי" האירוע באופן זהה לתיאור בבית המשפט - ללא הגזמה וללא השמטה. העדות אף מהווה חיזוק בכל הנוגע לסיבות לכבישת העדות ולאחר מכן - להגשת התלונה, ונתייחס לנושא זה מיד.

בנוסף, מציין הפסיכיאטר כי עקב האירוע השני, לא נמצאו סימנים לתגובת דחק אצל המתלוננת י', אלא אפקט תואם, גוון חרדתי קל והרגשת השפלה, שתוארה לעיל. בחקירה הנגדית נשאל הפסיכיאטר כיצד יתכן שההשפעה של האירוע השני על המתלוננת י' היתה "כה קלה" וכיצד לא סבלה מתגובת "דחק חמורה", כפי שניתן היה לצפות - והפסיכיאטר השיב כי כל אחת מגיבה אחרת לאירוע מסוג זה וכי אין כל הכרח לצפות לתגובת דחק (עמ' 61, שורות 16-19). הפסיכיאטר אף הסביר כי התגובות של המתלוננת י' בהחלט אפשריות והגיוניות (עמ' 59, שורות 7-12) - ולשיטתי, עצם העובדה שלאירוע כן היתה השלכה בהיבט הנפשי (באופן ההולם את הנסיבות ואת האישיות של המתלוננת י') מהווה חיזוק לגרסתה.

נושא נוסף שעלה בחקירתו היה סביב השאלה אם ההפרעות מהן סובלת המתלוננת י' עשויות להשפיע על בוחן המציאות שלה או על יכולת השיפוט שלה, והפסיכיאטר אישר חד משמעית כי אין למתלוננת י' כל פגיעה בבוחן המציאות או בכושר השיפוט (עמ' 58, שורות 12-13, ושוב בעמ' 65, שורות 2-7, שם הוא חוזר ומדגיש כי יש לה שיפוט ברור וכי בוחן המציאות תקין לחלוטין כל השנים בהן הוא נפגש עמה - דהיינו, במשך 11 שנים).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

המתאמן בחדר הכושר -

62. מההודעה שנגבתה מהמתאמן, ביום 28.8.2014 (ת/34), עולה כי המתלוננת "סיפרה לו על האירוע השני, כארבעה או חמישה חודשים לפני החקירה. לדבריו, היא סיפרה לו כי הכירה בחור ממכון הכושר, עלתה לדירתו ואז הוא התחיל "למזמז" אותה ולא הצליח להפשיט אותה, "והיא אמרה שהוא השתפשף עליה על הבגדים עד שהוא הגיע לאורגזמה", הוא הוסיף כי המתלוננת "

עמוד 65

מסרה לו שה"בחור" הוריד את המכנסיים, גמר על הבגדים שלה וכי היא "ניסתה להתנגד והוא המשיך עד שהוא גמר" (עמ' 1 שורות 11-17). עד זה לא נחקר בבית המשפט והודעתו הוגשה בהסכמה, ומכאן שהדברים שמסרה לו המתלוננת " - וכפי שמפורטים בהודעה - אינם מהווים ראיה לנכונות הדברים, אך יש חשיבות לכך שהמתלוננת " סיפרה גם למתאמן את עיקרי האירוע, ואף ניסתה להראות לו את הנאשם בחדר הכושר (עמ' 2, שורה 25), כיון שהדבר תומך בגרסתה לגבי כך שהנוכחות שלו בחדר הכושר המשיכה להטריד אותה לאורך כל הזמן, והביאה בסופו של יום להגשת התלונה.

בהקשר זה טוענת ההגנה כי למרות שהמתלוננת " טענה בחקירתה שסיפרה למתאמן את פרטי האירוע השני (עמ' 35, שורות 17-26), אזי שהוא לא תיאר במשטרה את השלב בו ניסה הנאשם לגרום למתלוננת לבצע מין אוראלי, הוא לא תיאר את הפעלת הכח ולא תיאר כיצד בדיוק התרחשו הדברים בכל הנוגע למעשה האוננות. לכן, אליבא דגרסת הנאשם, המדובר בראיה שמכרסמת באמינות גרסת המתלוננת " . טענה זו יש לדחות. המתאמן מסר תיאור קצר ביותר של האירוע השני, כפי שנמסר לו מפי המתלוננת " , וחסרים בו פרטים רבים שבוודאי ומוסכמים. הוא לא נחקר לגבי פרטים נוספים במשטרה ולא זומן לחקירה לגבי עדותו, ולכן - העובדה שהוא לא סיפר פרטים נוספים, כגון לגבי ניסיון המין האוראלי אינה מלמדת על כך שאין לקבל את גרסת המתלוננת " לגבי פרט זה.

הסטודנטית לפסיכולוגיה -

63. הסטודנטית בה עסקין, היתה במועד הרלבנטי פסיכולוגית אירגונית ותיקה והחליטה לעשות הסבה לפסיכולוגית קלינית, ולכן - בשנת 2005 למדה לתואר ראשון בפסיכולוגיה קלינית. במהלך לימודיה, ביצעה עבודת "פרקטיקום" ובמסגרתה פגשה את המתלוננת " וערכה לה סדרת טסטים דיאגנוסטיים (ת/38). הסטודנטית סיכמה את הנתונים (ת/39) - ובסיכום מציינת כי המתלוננת " סובלת להערכתה מהפרעות שונות. מסמך זה הגיע לתיק והוצג כחלק מתיק החקירה, על מנת שלא תועלה טענה לגבי הסתרת מסמך רלבנטי לכאורה, אלא שלמסמך אין כל ערך ראייתי ומשקלו אפסי. יש לראות כי הסטודנטית עצמה העידה בכנות ובאופן ברור ושאינו משתמע לשני פנים כי אין כל ערך לבדיקה או למסמך או להערכה, כי היא נעדרה את הכלים לקבוע ממצאים באותה העת, כי המדובר בתרגיל שביצעה כמטלת שיעורי בית בשנה הראשונה ללימודיה, וכי אין להסיק מסקנות לגבי מצבה הנפשי של המתלוננת " על סמך המסמך. נזכור עוד כי המדובר במסמך משנת 2005 אותו ערכה סטודנטית - כאשר למולו קיימת עדותו של הפסיכיאטר המורשה, המטפל במתלוננת " 11 שנים - ואשר הבהיר נחרצות בבית המשפט כי אין לה כל בעיה עם בוחן השיפוט או המציאות.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

פרק שלישי - טענות ההגנה לגבי גרסת המתלוננת י' -

64. השיהוי בהגשת התלונה - הקושי המרכזי עליו מצביע הנאשם לגבי תלונתה המתלוננת י' טמון בשיהוי בהגשת התלונה - ונזכיר שוב כי המדובר בשיהוי של 10 חודשים. מקדמית, יש לזכור כי אמנם התלונה למשטרה הוגשה רק לאחר פרק זמן כמתואר מעלה, אך כפי שפורט מעלה, המתלוננת י' סיפרה על האירוע לעורך הדין כבר למחרת היום, סיפרה לפסיכיאטר על האירוע ביום 13.8.2014 (כשבועיים לאחריו), ואף סיפרה לאמא שלה ולמתאמן על האירוע כמה חודשים לפני הגשת התלונה למשטרה. מעבר לכך - בפסיקה

עמוד 67

נקבע לא אחת כי בחינת משמעות השיהוי בהגשת תלונה בעבירות מין תלויה, בין היתר, בהסבר שמוצע לגבי כבישת התלונה ובהסבר לגבי ההחלטה שכן להתלונן, במועד בו הוגשה התלונה (ע"פ 5949/13 שרחה נ' מדינת ישראל (17.3.2014), פסקה 27).

לגבי אי הגשת תלונה מיידית - המתלוננת יי הסבירה כי לא הגישה תלונה מיד לאחר האירוע השני בשל כמה סיבות. האחת הייתה כיון שלא הייתה בטוחה שהמדובר בעבירה פלילית ולא הייתה בטוחה שהמדובר באירוע שמחייב חקירה משטרתית. היא הסבירה שוב ושוב, בכנות נוגעת ללב, שהיא הבינה מיד שההתנהגות של הנאשם במהלך האירוע השני לא ראויה, לא הולמת, כוחנית, ובניגוד לכך שאמרה לו "לא" וניסתה להדוף אותו, אך לקח לה זמן להפנים את המשמעות ולבחון אם היא יכולה לפנות למשטרה, וכי היא התלבטה לגבי פניה שכזו (עמי 14, שורה 13 עד עמי 15 שורה 7, עמי 33 שורות 12-13, ועמי 34 שורות 9-4). לכך יש לצרף את העובדה שהוכח שאמא של המתלוננת יי לא תמכה בה, וניסתה להניא אותה מהגשת התלונה, כיון שאמרה לה שלא יאמינו לה, כי "זו בושה" וכי אולי יאונה לה רע מצד הנאשם. הסבר זה מקובל עלי, ואפנה שוב לע"פ 1072/15 שיינס נ' מדינת ישראל (10.11.2015), אשר אף שם התקבלה טענת המתלוננת לפיה, בשלב הראשון, היא לא הייתה בטוחה כי המעשה שבוצע כלפיה בנסיבות דשם מהווה "אונס" כהגדרתו בחוק, תוך שהיא מרגישה שהיה לה חלק באירוע בשל שבתמימותה הכניסה את הנאשם לביתה בשעת לילה מאוחרת וכיוצא באלו נתונים, ובדומה - אפנה לע"פ 238/08 פלוני נ' מדינת ישראל (22.4.2010), אשר אף שם נפסק כי אין זה נדיר שלעיתים מתלוננת כובשת בליבה את התלונה למשך פרק זמן מסוים בשל "הצורך בעיבוד רגשי מינימאלי או רגש הבושה שחש הקורבן..." (שם, פסקה ל"ח).

לגבי מועד הגשת התלונה - המתלוננת יי העידה כי לאחר תקופה מסוימת בה לא ראתה את הנאשם, שבה לראות אותו במכון הכושר, וכדבריה: "זה להחזיר לי שאני ראיתי אותו פתאום, זה החזיר לי את הכל כי כמה חודשים לא ראיתי אותו בחדר כושר ואז שהוא פתאום ראיתי אותו, חזרתי הכל אחורה" (עמי 35, שורות 8-9). היא אף העידה כי המפגשים החוזרים עם הנאשם בחדר הכושר השיבו את הפחד מבחינתה וגיבשו את הרצון שלא להבליג עוד ולא לאפשר את המשך המעשים מצד הנאשם כלפי בחורות נוספות. היא עוד העידה כי השיחה השנייה עם עורך הדין, יום לפני הגשת התלונה, סייעה לה להגיע להחלטה הסופית, שכן לאחר שסיפרה לו את כל הפרטים הוא אמר לה שהתיאור עולה כדי עבירה פלילית (לדעתו), ואכן - מיד לאחר מכן, הוגשה התלונה (וראו כי גרסתה זו נתמכת בעדות של עורך הדין, כפי שפורטה מעלה).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

בהקשר זה יצוין עוד כי בהודעה של המתלוננת במשטרה (ת/28) היא מוסרת שסיפרה על פרטי האירוע לעורך הדין כ-8 חודשים לאחר האירוע. כיון שהתלונה הוגשה לאחר 10 חודשים - המשמעות לכאורה הינה שחלפו עוד חודשיים תמימים בין השיחה השנייה עם עורך הדין לבין הגשת התלונה. לשיטת בא כוחו של הנאשם, הדבר מלמד על כך שההסבר שלה לפיו היא הבינה שהאירוע השני עולה כדי עבירה פלילית רק אחרי השיחה השנייה עם עורך הדין - אינה יכולה להיות אמיתית, היות והיא לא התלוננה מיד לאחר

השיחה השנייה אלא חיכתה עוד חודשיים. דא עקא, שהשיחה השנייה עם עורך הדין לא התקיימה שמונה חודשים אחרי האירוע הראשון, והערכת הזמן של המתלוננת " בהקשר זה היתה שגויה. בנקודה זו מקובלת עלי גרסת עורך הדין, כפי שמופיעה בהודעתו במשטרה (לגביה לא נחקר), שם מסר כי השיחה השנייה התקיימה ביום רביעי בשבוע שלפני מועד גביית עדותו (ת/31, עמי 2 שורה 19), והיות ועדותו נגבתה ביום 1.6.2014, אותו "יום רביעי" אליו הוא מתכוון היה בתאריך 28.5.2014, ובאותו היום המתלוננת " אכן הגישה את התלונה הראשונה במשטרה (ת/26).

מכאן, שישנם חיזוקים משמעותיים לגרסה של המתלוננת " , הן לגבי הסיבה לכבישת העדות למשך 10 חודשים, הן לגבי הפגישה המחודשת עם הנאשם אשר עוררה מחדש את הפחד ואת הרגשות הקשים, והן לגבי השיחה השנייה עם עורך הדין אשר לאחריה גמלה בליבה סופית ההחלטה לפנות למשטרה. הסבריה של המתלוננת " לגבי השיהוי, ההתלבטות, וההחלטה שלא לשתוק עוד - היו אמינים וסבירים, ויש באמור כדי להדוף, לשיטתי, את הטענות של הנאשם בכל הנוגע לשיהוי - ככאלו אשר מנסות לכרסם במהימנות הגרסה של המתלוננת " (ע"פ 3372/11 משה קצב נ' מדינת ישראל (10.11.2011), פסקה 128).

65. האם קיים מניע לתלונה? לגבי המתלוננת " , טענת הנאשם היתה כי המדובר בתלונת שווא, לאור כך שהוא הבהיר לה שאינו רוצה להמשיך עמה בקשר, בבחינת ניסיון לנקום בו. לטענתו, היא ביקשה לשמור על קשר, ואף ביקשה את מספר הטלפון שלו עת הסיע אותה הביתה לאחר האירוע השני, אלא שהוא הבהיר לה שאינו מעוניין בקשר רציני, ולכן - לאור הדחייה והכעס שלה, החליטה להעליל עליו את תלונתה.

מצאתי שאין ראיות לגבי טיעון זה והנאשם אף מציע "מניעים חלופיים".
ראשית, כפי שכבר פורט מעלה, הוכח כי המתלוננת " ביקשה את הטלפון של הנאשם רק על מנת שיפסיק לבקש ממנה את הטלפון שלה, ואני מאמצת את עדותה לפיה מעולם לא התכוונה להיות עמו בקשר (עמי 34, שורות 21-30). היא אף מעידה שלאחר שמסר לה את מספר הטלפון היא מחקה אותו - ותימוכין לטענה זו ניתן למצוא בכך שבמהלך החקירה הראשונה שלה, החוקרת שואלת אותה אם יש לה את הטלפון של הנאשם והמתלוננת " עונה שאין לה את המספר (ת/26, עמי 8 שורה 23).

שנית, אף לשיטת הנאשם - הוא הבהיר למתלוננת " שאינו מעוניין בקשר - עוד ביום האירוע השני או שבוע לאחר מכן, וקשה להלום שלו היתה מעוניינת בנקמה היתה מחכה עשרה חודשים. המתלוננת " אף הופנתה לטענה זו בחקירתה הנגדית, והבהירה כי היא לא ציפתה לדבר מהנאשם ואף היא לא היתה מעוניינת בכל קשר עימו לאחר האירוע השני - ולכן, אין כל בסיס לטענה לפיה המתלוננת " רצתה להמשיך את הקשר לאחר אותו הערב, ובשל האכזבה מכך שהנאשם דחה אותה ואמר לה שהוא לא "בנוי לקשר" - החליטה לנקום בו ולהגיש תלונת שווא, עשרה חודשים לאחר ה"אכזבה".

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

שלישית, יש לראות כי אף בנוגע למתלוננת י, הציג הנאשם גרסאות שונות בשאלת ה"מניע" להפללתו. כאשר נשאל בחקירתו (ת/ג2) מדוע הוא סבור שהמתלוננת י תפליל אותו, השיב תשובה לא עניינית, המתייחסת לכך שהמתלוננת י מתאמנת עם הנאשם באותו מכון כושר, כנימוק להפללתו (עמי 30, שורה 24). בהמשך חקירתו זו טען הנאשם כי: "י' לא בריאה בנפשה, בחורה לא שפויה" (עמי 32, שורה 11), וכי כנראה התלונה נובעת מכך שהיא אינה אחראית לדבריה. בהמשך, במהלך העימות, מעלה הנאשם סברה

חדשה לפיה מישוה בשם מיכאל שילם למתלוננת יי על מנת שתפליל אותו, על רקע סכסוך בין אותו מיכאל לבין הנאשם (ת/20ב), עמי 9 שורות 18 ואילך, שם הוא אף טען כי המתלוננת יי מנסה לסחוט ממנו כסף, ושוב בעמי 11 שורות 7-17). מכאן, שלנאשם כמה הצעות לגבי מניע אפשרי אך אין בסיס ראיתי לגבי מי מהן (וראו את ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(6) 205 ; וע"פ 6577/10 פלוני נ' מדינת ישראל (28.11.2013) - באשר לכך שאי הוכחת מניע מהווה חיזוק לראיות התביעה).

סיכום לגבי גרסת המתלוננת יי-

66. אם נסכם את האמור לעיל, אזי שעמדתי היא כי גרסת המתלוננת יי, היתה מהימנה, עקבית, היא התמודדה עם שאלות נוקבות במהלך חקירה נגדית ארוכה ולא נמצאו סתירות בין הדברים שמסרה בבית המשפט בהשוואה לדברים שמסרה במסמך.

גרסת הנאשם -

67. הנאשם, כאמור, הודה כי מעשה האוננות בוצע, אך טען כי כל שאירע - היה בהסכמתה המלאה של המתלוננת יי. מצאתי את עדותו בלתי מהימנה וכוללת שינויי גרסאות מהותיים.

68. נזכיר, כי התלונה לגבי האירוע השני הוגשה בחודש מאי 2014, ובעקבותיה נגבתה הודעה מהנאשם ביום 29.5.2014 בשעה 11:03 (ת/18). בהודעתו זו מסר הנאשם כי אינו מכיר בכלל את המתלוננת יי, לא פגש אותה במכון הכושר, והכחיש כי המתלוננת יי היתה אי פעם בדירתו.

69. יום לאחר מכן, ביום 1.6.2014, אמור היה להתבצע עימות עם המתלוננת יי. טרם תחילת העימות, כאשר הנאשם הבין שהמתלוננת יי הגיעה לבצע את העימות וממתינה לתחילתו, ביקש לשנות את גרסתו ואישר כי הוא כן מכיר את המתלוננת יי וכי הם אכן בילו בדירתו. הוא מסביר כי בחקירה הקודמת הוא הכחיש את האמור כיוון שהוא רצה להרחיק את עצמו וכי הוא מאד נבהל מקיומה של החקירה (ת/20ב, עמי 2). חשוב להדגיש כי גם בשלב הזה, הנאשם לא מוסר גרסה סדורה לגבי פרטי האירוע השני, וביוזמתו רק מספר כי הוא והמתלוננת יי ישבו על המיטה, התחבקו והתנשקו. בשלב מסוים שואלת אותו החוקרת אם "עשה ביד" (ת/20ב, עמי 5 שורה 28) והנאשם משיב: "לא". החוקרת מוסיפה ושואלת אותו אם הוא בטוח שהוא לא הוציא את איבר מינו ו"עשה ביד", לפני שמתחיל העימות, ואז הוא עונה בשאלה: "ואם עשיתי ביד לבד?" (עמי 6 שורה 3). כלומר, שהנאשם מנסה לבדוק עם החוקרת מה עמדתה לגבי מעשיו, לפני שמחליט לספר את גרסתו. בכל אופן, בהמשך הוא מסכים כי מעשה האוננות אכן בוצע, טוען כי הכל היה בהסכמה שוב ושוב, אך לא מספק כל פרטים לגבי השלב הזה של האירוע, כגון: האם ישב או שכב, האם המתלוננת יי שכבה, האם היו קרובים, מה היא עשתה בזמן האוננות וכיו (להבדיל מהמתלוננת יי שמסרה תיאור מדויק פעם אחר פעם). לשיטתי יש חשיבות לכך שהנאשם לא מנסה להסביר כיצד בדיוק התרחשו הדברים ורק חוזר עשרות פעמים על המונח "בהסכמה". עוד יצוין כי לאחר שהנאשם מאשר שהוא "עשה ביד" בנוכחות המתלוננת יי, הוא טוען כי זה "לא היה עליה" (עמי 6, שורה 5), וכאשר החוקרת שואלת אותו אם נכונה טענת המתלוננת יי לפיה הוא "גמר לה על החולצה", הוא משיב: "אני לא זוכר, אני לא יודע" (עמי 6, שורה 19). לאחר שהחל העימות, שואלת החוקרת את הנאשם שוב אם הוא הוציא את איבר מינו ו"גמר למתלוננת על החולצה" היות וזו גרסת המתלוננת (עמי 12, שורה 3), והוא משיב כי הוא לא "גמר על החולצה" וכי לא נגע במתלוננת יי (שם, שורות 4-9).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34

בהמשך העימות, כאשר המתלוננת יי נכנסת לחדר ומטיחה בנאשם את טענותיה לגבי כך שהיא הבהירה לו שאינה מעוניינת להמשיך וכי הוא ניסה להוריד את מכנסיה בניגוד לרצונה, השיב לה הנאשם "מה קרה אחרי 10 חודשים נזכרת להגיש עלי תלונה?" (עמי 8, שורה 31), אך הוא אינו מכחיש באופן ישיר את הטענות. אף בהמשך, כאשר היא מפנה כלפיו טענות, תשובתו הינה שהוא לא מעוניין בקשר רציני אתה ומאחל לה "שיהיה לה טוב בחיים", ללא התייחסות קונקרטית לדברים שאמרה. הוא ממשיך ומסביר, כי

עמוד 73

היא עלתה אליו לדירה בהסכמה וכי הם שתו יין בהסכמה (עמי 9, שורות 1-8) וממשיך ומבהיר כי מבחינתו עצם זה שהיא הגיעה אליו לדירה מלמד על כך שהייתה שותפה לכוונותיו. הנאשם אינו מכחיש שקיים שיחה עם המתלוננת "כשבוע לאחר האירוע השני ומאשר שהוא אמר לה שהוא מצטער אם היא נפגעה ממנו, אך מסביר שהוא לא איים עליה ורק איחל לה שיהיה לה טוב בחיים כיוון שאין לו נכשיו "ראש לקשר" (עמי 10, שורות 1-5) וכדבריו: "אמרתי לך שאני מצטער, אמרתי שאני מצטער שנפגעת ממני" (עמי 10, שורה 11), כאשר לשיטתו הוא התנצל לא בשל התנהלות פוגענית במהלך האירוע השני, אלא בשל שהוא פגע ברגשותיה של המתלוננת "שכן היא רצתה להמשיך עמו קשר רציני, והוא לא רצה.

70. עוד יוער, כי בפתח העימות, עוד טרם נכנסה המתלוננת " לחדר, מתייחס הנאשם למתלוננת " באופן פוגעני וטוען כי היא לוקה בנפשה (עמי 3 שורה 18). אף לאחר שהמתלוננת נכנסה לחדר, התריס מולה הנאשם, שהיא לא בריאה בנפשה (עמי 15, שורה 26), וכי חרף דברים אלו שהוטחו בפניה של המתלוננת " , היא עמדה על גרסתה ביחס לנסיבות האירוע השני איתנה.

71. חקירה נוספת של הנאשם בוצעה ביום 28.8.2014 (ת/2), כשלושה חודשים לאחר החקירה ת/18 ולאחר העימות ת/20. חקירה זו בוצעה לאחר הגשת התלונה של המתלוננת אי, ואז הוא נחקר שוב גם לגבי המתלוננת ". הנאשם מאשר שוב כי בינו ובין המתלוננת " לא היה מגע מיני מלא, אך ראו כי בחקירה זו הוא מכחיש כי אונן ושפך את זרעו על המתלוננת " (ת/2ג, בעמי 29 שורות 22-39), ובהמשך החקירה מסר כי היה בינו לבין המתלוננת " "מגע מיני קל" שכלל נשיקות וחיבוקים "וזהו" (עמי 31,

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 16531-09-14 מדינת ישראל נ' פנחס

שורות 10, 18, עמי 32 שורה 4, ומדגיש כי הוא "לא שפסף עליה" (עמי 30 שורה 32 ושורה 36). דבריו בחקירה זו מלמדים על חוסר מהימנותו באופן בולט, שכן הוא מכחיש את האוננות למרות שהוא עצמו, בעימות ביום 1.6.2016, הודה שמעשה האוננות כן בוצע (כפי שפורט לעיל).

72. חקירה אחרונה היתה ביום 1.9.2014, אז נשאל הנאשם פעם נוספת לגבי האירוע השני, אך עמדתו בחקירה זו היתה שהוא כבר נחקר בנושא ואינו מתכוון לענות שוב על שאלות לגבי האירוע השני (ת/19, ת/19ב).

73. במהלך העדות בבית המשפט, כן הודה הנאשם במעשה האוננות, ותיאר את הנסיבות שהובילו לכך כך:

"אני התאמנתי היא התאמנה התחלנו לדבר במהלך האימון, ... דיברנו והתחלתי איתה ודיברתי איתה על אפשר גם ללכת לים להכיר 'את נראית לי בחורה חמודה'. והיא הסכימה והחמיא לה שהתחלתי איתה, יצאנו ... לכיוון הרכב שלי ואמרתי לה יש לי בבית יין אפשר לשמוע מוסיקה לפתוח יין נהנה יהיה כיף את רוצה? והיא הייתה כזה בביטחון מוחלט אמרה כן מתאים לי אני רוצה לבוא, לפני שעלינו לאוטו בכלל וזהו הגענו אל"י הביתה, פתחנו בקבוק יין, הפעלתי מוזיקה ב-YouTube קצת היה אווירה סבבה אווירה טובה, התמזמזנו קצת על הספה, ואחרי שהתמזמזנו על הספה עברנו למיטה המשכנו להתמזמז על המיטה. בכיף לשתינו היה כיף עם זה שהתמזמזנו ושאלתי אותה ... את מעוניינת שנעשה סקס? אז היא אמרה לא אני לא רוצה סקס תוכיח לי שאתה בחור רציני אחר כך יהיה סקס, שאני הבנתי ממנה שהיא לא מעוניינת שיהיה סקס לא היה סקס אני הבנתי ממנה שלא ולא עשינו סקס סתם המשכנו להתמזמז, בהסכמה ובכיף לשתינו היה כיף. לא ניסיתי להוריד לה פעם אחת לא את המכנס ולא את החולצה כי אני שאלתי אותה אם היא רוצה סקס והיא אמרה לא. ופה זה נגמר, עמד לי אני הייתי שכבתי על הגב היא שכבה לידי שכבנו במיטה היה קצת מוזיקה עמד לי הורדתי את המכנס ועשיתי ביד. היא לא אמרה לי אל תעשה ביד היא לא אמרה לי מפריע לי שהורדת את המכנס היא פשוט המשיכה להתנשק איתי ורק התמזמזנו זה הכול. אם היא הייתה אומרת לי רגע אחד מפריע לי שהורדת את המכנס אז אני הייתי מעלה חזרה, היא לא, היא לא אמרה את זה, זהו ולא עשיתי שום דבר פה שהוא לא בסדר. כי אם היא הייתה אומרת לי שמפריע לה שהורדתי את המכנס אני הייתי באותו רגע מעלה אותו חזרה."

(עמי 125, שורות 1-24).

74. יוער כבר עתה כי זוהי הפעם הראשונה שהנאשם מספק גרסה סדורה לגבי האירועים מבחינתו, ואזכיר כי עד עתה - הוא כל הזמן חזר על המילים "בהסכמה" אך לא תיאר מה בדיוק התרחש בדירה. בחקירתו הנגדית הכחיש הנאשם כי ניסה להוריד את בגדיה של המתלוננת יי, לא את מכנסייה ולא את הגופייה שלבשה (עמי 149, שורות 25-32, עמי 150 שורות 3-1, ושוב בעמי 153, שורות 10-13). עוד מסר הנאשם לגבי נסיבות ביצוע מעשה האוננות כך:

ת: אם היא הייתה אומרת לי לרגע שזה מפריע לה, ש: אתה שאלת לפני שעשית את זה אם זה מפריע לה. ת: היא לא אמרה אנחנו מתמזמזים עומד לי אני מוריד את המכנס עושה ביד. אז מה אם היא הייתה אומרת לי לרגע שזה מפריע לה הייתי מרים בחזרה את המכנס.

ש: מה היא עשתה בזמן שאתה עשית ביד כדברך?

ת: מנשקת אותי,

ש: תוך כדי היא נשיקה אותך?

ת: כן התמזמזנו.

2

3

4

5

3

7

8

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 16531-09-14 מדינת ישראל נ"פ פנחס

ש: הבנתי ואז,

ת: כאילו לא הייתי עליה הייתי לידה כזה לא הייתי מעליה בכלל.

התמזמזו כזה ועשיתי ביד, נגמר הסיפור.

(עמ' 151, שורות 18-29).

9 עוד הכחיש הנאשם בחקירתו כי ניסה להביא את המתלוננת י' לבצע בו מין אוראלי, באמצעות

10 הבאת ראשה לכיוון איבר מינו, וכן הכחיש כי פלט את זרעו על המתלוננת ומסר כי פלט על עצמו (עמ')

11 152, שורות 5-22). כן הכחיש כי הפעיל כלפי המתלוננת י' כוח (עמ' 153, שורות 1-9); הכחיש כי אמר

13

15

12 למתלוננת י' את המשפטים שהיא ייחסה לו, כגון 'מה את עושה עניין', 'מה את ילדה קטנה' (עמ' 153,

שורות 19-24).

75. מכאן, שהתיאור של הנאשם את נסיבות מעשה האוננות שונות לחלוטין מהנסיבות שמתארת 14

המתלוננת י', וראו כי הוא מעלה לראשונה את טענותיו לגבי הנסיבות בבית המשפט.

76. עוד בעדותו בבית המשפט, סיפק הנאשם הסברים לכך שבחקירתו הראשונה שיקר בהתייחס 16 לשאלה האם מכיר את

המתלוננת י' והאם התקיים ביניהם מגע מיני. תחילה הסביר כי הרקע למסירת 17 הגרסה השקרית בחקירה הראשונה היה הבהלה

שחש מהחקירה, ובעיקר מהחוקרת שובל, אשר 18 בפניה נחקר בעבר בעניין אחר (עמ' 126, שורות 18-21, 23-30). בהמשך,

הסביר כי הרקע לשקרו 19 בחקירה הראשונה היה נעוץ בכך ששובל לא נתנה לו הזדמנות להיוועץ עם עורך דין עובר לחקירתו 20

לטענתו (עמ' 141, שורות 1-5, 24). בהמשך חקירתו, ובמענה לשאלות מצד בית המשפט מצא לנכון 21 הנאשם להסביר כי הסיבה

לגרסתו השקרית בחקירה הראשונה נעוצה בכך שבהתייחס לתלונתה של 22 המתלוננת י', זימונו לחקירה היה מפתיע והוא לא ידע

על מה הוא נחקר, בעוד בכל הנוגע לחקירה 23 לגבי תלונת המתלוננת א' מצב הדברים היה שונה (עמ' 144, שורות 27-32, עמ')

145, שורות 1-9). 24

77. מכאן, שמהתיאור הכרונולוגי של הגרסאות שסיפק הנאשם החל מחקירתו הראשונה עולה כי 25 הנאשם לא בחל במסירת

גרסאות סותרות ומנוגדות, כאשר בתחילה הכחיש כל היכרות עם המתלוננת 26 י' והכחיש שהייתה בדירתו; בהמשך, סמוך לתחילת

העיומות עימה, מודה כי און בפניה בהסכמתה; 27 בחקירה נוספת לפתע חוזר בו הנאשם מגרסתו כי און בנוכחותה של המתלוננת

י', ושב וטוען כי המגע 28 המיני ביניהם כלל נשיקות וחיבוקים בלבד; ובעדותו בבית המשפט חוזר הנאשם לגרסת העיומות, 29 לפיה

כן און בנוכחות המתלוננת י', מבלי שהיא מביעה התנגדות, בעודה מנשקת ומחבקת אותו. חוסר 30 העקביות של הנאשם

בגרסאותיו בהתייחס לאירוע השני, כמו גם העובדה כי הוא אינו נרתע ממסירת 31 גרסאות שונות בתכלית ו"זיגזוג" ביניהן, מחייבים

את המסקנה לפיה אין לתת אמון בגרסת הנאשם, 32 ויש להעדיף על פניה את גרסתה של המתלוננת י' באשר למהלך הדברים

בהתייחס לאירוע השני 33 ולנסיבות שהובילו אליו. 34

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 16531-09-14 מדינת ישראל נ' פנחס הטענות הנוספות של ההגנה לגבי

עמוד 77

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - judgments.org.il ©

האירוע השני -

78. ביצוע החקירה עובר למפגש עם עורך דין - הנאשם טוען כי נמנע ממנו ייצוג משפטי - עובר לחקירתו ת/18. עיון בקלטת ובה מתועדת החקירה וקריאת התמליל הרלבנטי (ת/18א, ת/18ב) מלמדים כי הנאשם נשאל כמה וכמה פעמים אם הוא מעוניין ליצור קשר עם עורך הדין. בהתחלה סירב להשיב וניכר על פניו שהוא חושב כיצד להשיב. לאחר מכן אמר כמה וכמה פעמים כי הוא אינו מעוניין בעורך דין, והחקירה החלה. לאחר כמה שאלות - מסר שהוא רוצה בעורך דין, ובהמשך המשפט מסר שהוא מעוניין להמשיך בחקירה. במצב דברים שכזה, אינני סבורה כי יש מקום לטענה לפיה נשללו זכויותיו או נפגעו זכויותיו עקב אי ייצוגו על ידי עורך דין. למען שלמות התמונה יאמר כי בחקירתו האחרונה של הנאשם, לגבי המתלוננת יי, הוא שוב נשאל כמה פעמים אם הוא רוצה להיפגש עם עורך דין לפני החקירה, וניתן להבין שלקראת סוף השאלות בנושא זה הוא כן מבקש להיפגש עם עורך דין והדבר לא מתבצע. ברם אולם, מיד לאחר שהוא אומר שהוא רוצה עורך דין, בהמשך המשפט, הוא מודיע שאין בכוונתו לענות על שאלות לגבי המתלוננת יי, שכן הוא כבר נחקר לגביה - ובהמשך החקירה - הוא לא מוכן לענות על שאלות וחוזר על כך שכבר מסר גרסה לגבי האירוע השני בחקירות קודמות.

79. עוד יוער בהקשר זה כי בחקירתו טען הנאשם כי עוה"ד שמונה לו (מטעם הסנגוריה הציבורית) "משתף פעולה" עם התביעה, וכי המדובר ב"משפט מכור" כלשונו, בהתייחסו לדין שהתקיים בהארכת מעצרו (ת/3ב, עמי 4 שורות 17-27).

80. אופן ניהול החקירה - אין ספק, לשיטתי, כי החקירה הראשונה (ת/18) בוצעה בצורה אגרסיבית ביותר. אמנם, הנאשם התנהל אף הוא באופן כוחני, מזלזל ובוטה - תוך שהוא מאיים על החוקרת ומטיח בה טענות כגון "אני אתבע לך את הצורה" (עמי 3 שורה 8) ; ואמנם טכניקות החקירה מחייבות לעיתים להתעמת "חזיתית" עם הנחקר; ועם זאת, מעמדו של חשוד נחקר אינו כמעמדו של החוקר, המייצג את המשטרה, ויש לבחון אם ההתנהלות היתה חיונית. צפייה בהקלטה של החקירה מראה כי החוקרת מרימה את קולה על הנאשם, קוטעת את דבריו ואף היא משתמשת בביטויים שמן הראוי היה להימנע מהם. במהלך עדותה בבית המשפט, החוקרת הודתה כי אולי עשתה שימוש בטון "גבוה", אך מסרה כי זו דרכה וזהו אופן דיבורה. תשובה זו אינה מקובלת עלי, עם כל הכבוד, הגם שאני בטוחה שהמדובר בחוקרת מקצועית שעושה מאמצים לבצע את עבודתה בצורה המיטבית ולהגיע לחקר האמת.

יחד עם זאת, לא שוכנעתי כי נגרם לנאשם כל נזק, ראייתי או אחר. יש לראות כי הנאשם, שהיה תוקפני ביותר אף מצדו, לא הודה במהלך חקירה זו בדבר - שאז ניתן היה לקבל את גרסתו לפיה הוא "פחד" מהחוקרת ואמר מה שאמר עקב פחד זה. נהפוך הוא. במהלך חקירה זו הנאשם מכחיש מכל וכל שהוא מכיר את המתלוננת יי ומכחיש כי היא היתה בדירתו. לא אוכל לקבל כי הוא שיקר בהקשר זה רק בשל שפחד מהחוקרת. הוא ככל הנראה פחד מהמשמעות שתהא להודאתו בכך שהוא כן מכיר אותה - ולכן, העובדה שהחקירה נוהלה כפי שנוהלה, אינה מקימה עילה לזכות את הנאשם. מעבר לכך, אף אם נרצה לומר שאין כל משקל ראייתי לחקירה ת/18, בשל נסיבות החקירה, אזי שקיימות ראיות אחרות למכביר התומכות בגרסת המתלוננת יי לגבי האירוע השני.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

סיכום הקביעות העובדתיות לגבי האירוע השני -

81. לאור שפורט לעיל, הוכח מעבר לכל ספק סביר כי בעודם בדירתו של הנאשם וכאשר הם מתגפפים ומתנשקים בהסכמה, ולאחר שעברו מהספה אל המיטה של הנאשם ונשכבו עליה, הנאשם ניסה להוריד את מכנסיה של המתלוננת יי, וזו סירבה לכך, הרימה אותם בחזרה ואמרה לנאשם כי אינה מעוניינת לקיים איתו יחסי מין. בשלב הזה התיישב הנאשם על גופה של המתלוננת יי, באזור

עמוד 79

ירכיה של המתלוננת " באופן שבו היא לא יכלה לקום, וניסה להרים את הגופייה שלבשה המתלוננת " בעוד היא מורידה אותה בחזרה מטה. אז ניסה הנאשם בשנית להוריד את מכנסיה של המתלוננת " והיא הרימה אותם בחזרה. כל אותה העת, אמרה המתלוננת " לנאשם שאינה מעוניינת לקיים איתו יחסי מין ושיעזוב אותה. הנאשם אחז בשתי ידיה של המתלוננת " מעל ראשה באמצעות אחת מידיו, בעוד הוא רכון מעליה, וניסה להביאה לבצע בו מין אוראלי, באמצעות תפיסת ראשה וקירובו לאיבר מינו. אז המתלוננת " הסיטה את ראשה הצידה, והנאשם - בעודו מחזיק בשתי ידיה מעל ראשה בידו האחת, החל לאונן ביד השנייה, עד שהביא עצמו לפורקן ושפך את זרעו על הגופייה שלבשה המתלוננת

הניתוח המשפטי לגבי האירוע השני -

82. מעשה מגונה מוגדר כך: "מעשה לשם גירוי, סיפוק או ביזוי מיניים". אין ספק כי מעשה האוננות הינו מעשה מגונה. סעיף 248 מגדיר כעבירה ביצוע של מעשה מגונה באדם "בלא הסכמתו", וסעיף 248(ג1) מתייחס לביצוע מעשה מגונה "תוך שימוש בכוח או הפעלת אמצעי לחץ אחרים". מהמקובץ ברי כי הממצאים העובדתיים מחייבים את המסקנה כי הוכחה העבירה המיוחסת לנאשם, וכי הוא ביצע במתלוננת " מעשה מגונה, שלא בהסכמתה, תוך הפעלת כוח.

טרם סיום, נצטט מע"פ 8031/13 שדרין נ' מדינת ישראל, פסקה 37 (22.7.2015), לאמור:

"גם אם נגעה בו קודם לכן במהלך הערב, הדבר לא מעיד על הסכמה כלשהי ליחסי המין שהיו מאוחרים לכך ... התנהגות כזו או אחרת מצד המתלוננת אינה מהווה היתר לפגיעה מינית - לא מלכתחילה ולא בדיעבד ..."

"מעשים דומים" ?

83. באת כוחה של המאשימה סבורה כי צירופן של שתי התלונות, על ידי שתי מתלוננות בלתי תלויות, כאשר בשני המקרים הנאשם מזמין אותן לדירתו וכופה עצמו עליהן בניגוד להסכמתן - מלמד על "מעשים דומים", כאשר הדבר מהווה חיזוק נוסף לכל אחת משתי התלונות.

לאור אשר פורט מעלה, מצאתי כי יש ראיות למכביר לגבי כל אחד משני האישומים כשלעצמו ויש די חיזוקים לגרסאות של כל אחת מהמתלוננות - כך שאין צורך בבחינת שאלת קיומם של "מעשים דומים" כחיזוק נוסף.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35
36
37
38
39
40
41
42
43
44
45

מעבר לכך, אינני בטוחה שעסקינן ב"מעשים דומים" כמקובל, אך בוודאי שהוכח כי הלך רוחו של הנאשם לגבי המתלוננת אי
הגעתה לדירתו דומה להלך רוחו בנוגע לביקורה של המתלוננת י". מבחינתו, העובדה ששתיהן הגיעו לדירתו מלמדת על כך שברור

היה להן שמטרת המפגש הינה לקיים עימו יחסי מין. לגבי המתלוננת אי הוא הסביר כי עצם הגעתה לדירה, "חצי ערומה" ומאופרת משמע שהיא רצתה לשכב איתו (עמי 161 שורות 1-23), ואף לגבי המתלוננת יי, הסביר כי הגעתה לדירה משמעה שהיא "רצתה את זה", ועל כך כבר נפסק כי -

"צורת החשיבה של המערער, ... כי מי שהלכה עמו כבר דרך "ויתרה" על זכותה לסרב להמשיך להלך עמו באותה דרך - אבד עליה הכלח זה מכבר",
(ע"פ 54/11 פלוני נ' מדינת ישראל (07.03.2012)), ואין צורך להוסיף.

סיכום -

84. אכן, כפי שמציינת באת כוחה של המאשימה בסיכומיה, מן הראוי היה לצטט לסיום הדיון באישום הראשון מע"פ 5612/92 מדינת ישראל נ' אופיר בארי, פ"ד מח(1) 302, מפסק דינו של כבי השופט חשין, בעמי 377-378, לאמור:

"נאשמים באיננוס מעלים טענת "הסכמה" מצדה של המתלוננת בווריאציות מווריאציות שונות.

וריאציה אחת ניתן לאפינה בטיעון של "תחילתו באונס וסופו בהסכמה". טענה זו מזינה עצמה בהשקפת חיים גברית-מציויאיסטית הגורסת כי אישה - על-פי טבע בריאתה - יש וחייבים להכניע, ובסופם של דברים אישה - כל אישה - נענית מרצונה ומסכימה למעשה אישות (ואף רוצה בו). וריאציה על אותו נושא מזכיר בית המשפט בע"פ 45/79, 106[24]. באותו עניין טענה הסינגורית כי "בתקופתנו המתירנית... יכול היה מיטרני (הנאשם - מ' ח') להבין מהתנהגותה של המתלוננת כי יש בהיענותה להזמנתו ובהמשך שהותה עימו בדירה משום הסכמה במקצת" (שם, בעמ' 225). השופט שמגר הגיב בחריפות על טענה זו, וכה אמר, בעמ' 226-227:

"מה שבא לידי ביטוי במקרה זה אינו תולדה של מתירנות כלשהי, אלא של המנטליות של רבים מאלה שהורשעו באשמת אינוס, שלפיה נערה המזדמנת לחברתו של פלוני הגברת, עושה כן, למעשה, על סיכונה היא, כי לפי תפיסתו היא חייבת לנהוג בכל עת בהסכמה, וזאת לא מתוך שיקולי מתירנות אלא מתוך כניעה לרצונו. זוהי התפיסה שבה אנו נתקלים מעת לעת בבית-משפט זה והיא אינה אלא אחד מביטויי האלימות המצויה, שבה משופעת חברתנו יתר על המידה".

סוג מקרים נוסף יסודו אף הוא בנרקסיזם גברי, ותמציתו בהשקפה הגורסת כי "טרם נולדה האישה שתעמוד בפני". בסוג זה גוונים מגוונים שונים, ובו האירועים המסוכנים ביותר. טעם הדבר הוא, שבחבורת אירועים זו יש שהאינוס אינו נעשה בברוטאליות, ובשל כך קשה - לעתים קשה מאוד - לסווג את מעשה האישות כאינוס. ובכל זאת המעשה הוא אינוס. כך, למשל, במקום בו מקרב גבר - או נער - את גופו אל גופה של אישה - או נערה -

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 16531-09-14 מדינת ישראל נ' פנחס

- 1 וזו מסרבת לו בדרך שבני תרבות מסרבים לזולתם, והיא באמירת "לא"; זו
- 2 אומרת "לא", והוא בשלו עד גמירא.
- 3
- 4 פזמן הפזמונאי:
- 5
- 6 "כשאת אומרת 'לא' למה את מתכוונת?
- 7 למה את מתכוונת, כשאת אומרת 'לא'? האם ה'לא' הוא 'לא' - ובאמת אולי
- 8 הוא רק 'אולי', אך לא כעת, או שה'לא', הוא רק 'עוד לא' אולי הוא 'או', אולי
- 9 הוא 'בוא'. כי את אומרת 'לא' כל-כך בחן, שהוא נשמע לי עוד יותר מזמין

- מ'כן".
- 10
- 11
- 12 וכך הלאה (הפזמון "כשאת אומרת 'לא'" מאת ד' אלמגור, 1000 זמר ועוד זמר
- 13 (כנרת, חלק ב, בעריכת ת' אליגון ו-ר' פסחזון, 1983).
- 14
- 15 האומנם כך הוא? האומנם "לא" הוא "אולי"? האומנם "לא" הוא "בוא"?
- 16 האומנם "לא" הוא "כן", ואף "עוד יותר מזמין מ'כן"? אין ספק בלבנו
- 17 שהפזמונאי כתב דברים שכתב בחיך, בקלילות ובבדיחות דעת - בוודאי
- 18 בכישרון - ואולם מתגנב חשש אל לב כי יש שיראו בדבריו מורה דרך להליכות
- 19 ולמנהגות, וכאומרים: ממנו נשמע וכן ננהג.
- 20
- 21 ועל כך נאמר אנו, בלשון צלולה ובלא פקפוק וגמגום: כשאישה אומרת "לא"
- 22 היא מתכוונת ל"לא" כמשמעותו בחי' יום-יום וכהוראתו במילון. כך אישה, כך
- 23 גבר, כך ילד, כך ילדה, כך זקן, כך זקנה, כך כל אדם. "לא" הוא לעולם "לא",
- 24 ואין "לא" שהוא "כן". אין עיוור פיקח ואין שיכור פיכח, אין חכם טיפש ואין
- 25 ותרן עיקש, אין שחור שהוא לבן ואין לילה שהוא יום - והכול אם מדברים
- 26 אנו בלשון בני-אדם. "לא" הוא "לא". אישה האומרת "לא" והגבר מתייחד עמה
- 27 על-אף אותו "לא", הייחוד הוא שלא בהסכמתה והמעשה הוא מעשה אינוס
- 28 (אלא אם כן סיכמו השניים מראש כי "לא" פירושו בשפתם הפרטית הוא: "כן",
- 29 כדבר עליסה בארץ הפלאות). פרופ' אסטריך מוקיעה, במאמרה הנ"ל, את מה
- 30 שהיא מכנה "a 'no means yes' philosophy" (שם, בעמ' 1103), וכך נעשה
- 31 אף אנו. מתירנות אינה הפקרות, חופש אין פירושו כל דאלים גבר, וזאת נדע
- 32 כולנו."
- 33 וראו אף את ע"פ 54/11 פלוגי נ' מדינת ישראל (07.03.2012) שם מצטט כבי השופט עמית את
- 34 דבריו של כבי השופט חשין מעלה, ומוסיף -
- 35 "הדברים נאמרו בפרפראזה על שירו של דן אלמגור "כשאת אומרת לא למה
- 36 את מתכוונת". לימים, ובעקבות פסק הדין בפרשת שמרת, הוסיף דן אלמגור
- 37 קטע נוסף לשיר, בזו הלשון:

- 38 "כשהיא אומרת 'לא!' - לזה היא מתכוונת!
- 39 לזה היא מתכוונת, כשהיא אומרת 'לא!'
- 40 לכן ה'לא' שלה סופי, מוחלט,
- 41 כי היא החליטה, לא שום בית-משפט.
- 42 אז אל תהיה לי 'תרנגול', ואל תהיה חכם גדול,
- 43 היא לא רומזת 'כן', 'אולי' או 'בוא'
- 44 כשהיא אומרת 'לא', היא מתכוונת: 'לא!'"
- 45
- 46 (על נסיבות הוספת בית זה לשיר, בהקשר של שינויי העיתים והכללים
- 47 הנורמטיביים ביחסי גבר-אשה ראו עוז אלמוג פרידה משרוליק - שינוי ערכים
- 965-958 (2004)). באליטה הישראלית, כך ב עמודים 48
- 49

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29

בית המשפט המחוזי בחיפה

תפ"ח 16531-09-14 מדינת ישראל נ"פ פנחס
הדברים ברורים וידועים "לא הוא לא", ויש להצר על כך שבתי המשפט נדרשים לחזור ולהידרש לכך.
עמוד 85

85. אשר על כן, לאור האמור מעלה אציע לחברי להרכב, להרשיע את הנאשם בעבירה של אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין - לגבי האירוע הראשון, ובעבירה של מעשה מגונה בכח, לפי סעיף 348(ג1) - לגבי האירוע השני.

86. טרם סיום אבקש להעיר כי השכן, אמנם ביקש שלא להיחשף, אך יש מקום לציין שוב את ההערכה לפועלו, בכך שהתקשר למשטרה בשם המתלוננת א', ווידא שהם ייצרו עמה קשר, הקפיד להסביר שהיא במצב בו נזקקת לעזרה, והתקשר שנית לוודא שהעניין מטופל ושמישהו יעניק למתלוננת א' טיפול. אבקש מבאת כוחה של המאשימה, להעביר לשכן את הדברים.

תמר נאות פרי, שופטת

השופט אי אליקים:

אני מסכים לכל האמור בחוות דעתה של חברתי השופטת תמר נאות פרי, כל אחת מהמתלוננות עשתה רושם מהימן ועדות כל אחת נתמכת בראיות מהותיות, המתלוננת באישום הראשון מיד בצאת מהדירה הזעיקה את חברה השכן וגם שלחה מסרונים לנאשם בו היא מטיחה בו בדבר האונס שביצע בה, המתלוננת באישום השני דיווחה תוך זמן קצר על המעשה המגונה שעשה הנאשם, לעורך הדין עימו היא עובדת ולפסיכיאטר המטפל בה.

הנאשם לעומתן בגישתו הכוחנית והפכפכה, עשה על רושם בלתי אמין, בעזות מצח ובכוחניות במהלך חקירתו מיום 29.5.2014 (ת/18) הוא מאיים על החוקרת "אני אתבע לך את הצורה, מה את נופלת עליי", הוא לא נרתע בעת חקירתו הנגדית לפנינו להטיח בבאת כח המאשימה כי היא משתייכת "ארגון פמיניסטי רצחני רדיקלי" (עמוד 150 לפרוטוקול), הוא גם לא חושש לאיים על המתלוננת באישום השני "עם מי את חושבת שאת מדברת, את לא מכירה אותי, חבל לך על הזמן אם תתלונני" (ת/27ב', עמ' 6 שורות 4-14) ואל רקע זה יש לתת משקל משמעותי לתוכן מסרוניו למתלוננת באישום הראשון, אם הכל היה בהסכמה מדוע כתב הנאשם "מאמי לא, אני מתחנן שלא תספרי כלום" ובדרכו השקרית הוא משמיץ את נפגעות העבירה, (ראו הודעתו ת/1 שורה 88 בעניין האישום הראשון או דבריו בעימות עם המתלוננת באישום השני (ת/20 שורה 7).

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32

הנאשם התאים את הטון ותוכן הדברים למצב בו היה, כך לא היסס להכחיש כי הוא מכיר את המתלוננת מהאישום השני, או לטעון כי המתלוננת מהאישום הראשון ביקשה שיפסיק ולכן הפסיק, בעדותו טען כי שיקר במכוון בנושא זה.

גם אני סבור כי הוכח מעבר לכל ספק סביר כי הנאשם ביצע עבירה של אינוס, לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין - לגבי האירוע הראשון, ועבירה של מעשה מגונה בכח, לפי סעיף 348(ג1) - לגבי האירוע השני.

עמוד 87

אברהם אליקים, שופט

השופט ר' שפירא, סגן נשיא [אב"ד]:

אני מצטרף לחברי להרכב וסבור כי אשמתו של הנאשם הוכחה כנדרש בשני האירועים שהובאו בפנינו. כפי שצוין, הגם שיש שוני בין שני האירועים, ואין כל קשר בין המקרים והמתלוננות, התשתית הבסיסית וההשתלשלות של העובדות דומה ומצביעה על דפוס התנהגותו של הנאשם. למעשה, ההבדל בין שני האירועים הוא באופן בו הסתיימו, ככל שהדבר נוגע למעשה המיני עצמו. ואולם הבסיס זהה: הנאשם מזמין בחורה לביתו והיא נענית להזמנה. תחילת המעשה המיני הוא בהסכמה וברצון שני הצדדים. בשלב בו הבחורה מסרבת להמשיך ולהתקדם במעשה המיני, ומבהירה את אי-רצונה בצורה ברורה וחד-משמעית, הנאשם אינו מוכן לקבל את ה"לא" ולהפסיק את מעשיו. הגם שהתנגדות הבחורה אינה ניתנת לפרשנות אחרת, הוא ממשיך ככל יכולתו ועד שמגיע לסיפוקו. כך אירע בכל אחד מהמקרים שבפנינו. הדפוס הזה של המקרים מהווה ראיה המחזקת את הראיות שבכל מקרה ומקרה בנפרד.

אין מדובר גם במקרים בהם ניתן לייחס לנאשם טעות בהבנת הדברים. התנגדות שתי המתלוננות, בכל אחד מהמקרים, הייתה ברורה וחד-משמעית. גם אם סבר הנאשם, כפי שניתן היה להבין מגרסתו, שהוא מגלם בנתוניו את הגבר הנחשק, במובן זה שקשה להאמין שידחה ע"י נשים, היה עליו לדעת שלפחות שתי המתלוננות שבפנינו סברו אחרת וגם הבהירו את חוסר רצון והתנגדותן להמשך המגע המיני בצורה שאינה משתמעת לשני פנים. היה עליו לדעת, ולטעמי הוא ידע, כי המעשים שביצע היו בניגוד מוחלט לרצון המתלוננות וחרף התנגדותן הברורה.

מכאן, ומכל הטעמים שפורטו בפסק דינה המפורט של השופטת נאות-פרי ובדבריו של השופט אליקים, יש להרשיע את הנאשם במיוחס לו.

מצאתי לנכון להעיר בשולי פסק הדין, והגם שאין במכלול הנסיבות כדי לגרוע מהרשעתו של הנאשם, בכל הנוגע לאופן חקירתו ובעיקר בכל הנוגע לחשיבות זכותו של נאשם להיוועץ עם סניגור והחשיבות באזהרה שבטרם החקירה והסבר על הזכות להיוועץ עם סניגור, וכן חשיבות תיעוד חקירה מסוג זה בצילום ובהקלטה.

לגבי האישום הראשון, הובא הנאשם לתחנת משטרה בשעות לילה והחשד הוטח בו. לאחר מכן בוצעה החקירה עצמה. מעיון בטופס המודפס של החקירה, כפי שנרשם ע"י החוקרת, כתוב כי הנאשם הוזר והוסברה לו הזכות להתייעץ עם סניגור ולפנות לסנגוריה ציבורית. בהקלטה החזותית של האירוע אין ביטוי לאזהרה מלאה של החשוד ובמיוחד האפשרות לפנות לסנגוריה הציבורית. לשאלתנו הבהירה החוקרת כי נוסח האזהרה מופיע בטופס המודפס כנתון קבוע ומובנה כאשר החוקר רק ממלא את הפרטים המשתנים (כגון העבירה המיוחסת לחשוד). לדברי העדה, כאשר יפתח שוטר בתחנת חדרה טופס לרישום עדותו של חשוד, יופיע נוסח האזהרה בטופס כנתון מובנה, בין אם בוצעה אזהרה כנדרש בחוק ובין אם לאו. וכאמור, במקרה שבפנינו קיים פער בין הכתוב לבין המצולם והמוקלט (ראו את תשובת השוטר לשאלות בית המשפט בעמי 86 שי 27 עד עמי 87 שי 18 לפרוטוקול מיום 2.11.15).

נראה כי אין צורך להרחיב במשמעות הפער שבין המסמכים. מעבר למקרה שבפנינו, המשמעות חורגת מתיק זה במובן שבמקרים אחרים, בהם אין תיעוד של הקלטה, לא ניתן להסתמך בביטחון הנדרש על טופס תיעוד החקירה וגביית העדות, ככל שהדבר נוגע לאופן אזהרת החשוד, מאחר וכאמור, האזהרה היא חלק מהטופס המובנה, בין אם הוזר החשוד כדן ובין אם לאו. אוסיף עוד כי אי-הקפדה ברישום מדויק של דברים בפתח חקירה עלול, במקרים מתאימים, גם לערער את הביטחון בדיוק הפרטים הנרשמים בגוף החקירה. נראה כי משמעות הדברים והשלכותיהם האפשריות ברורה.

במקרה שבפנינו, ובסופו של יום, סבור אני כי גם אם היינו פוסלים את עדותו של הנאשם במשטרה, מחמת פגם באזהרתו, היו בפנינו ראיות מספיקות להרשיעו במיוחס לו בכתב האישום, הכל כפי שפורט לעיל. עם זאת, מצאתי לנכון להדגיש את החומרה בעובדה

שטופס החקירה אינו משקף במדויק את האופן שבו מוזהר חשוד בטרם חקירתו, וזאת למקרים שיבואו בפני בית המשפט בעתיד. ראוי כי יינתנו הנחיות מתאימות לחוקרים כדי לוודא שתופעות מסוג זה לא יישנו.

1
2
3
4
5
6
7
8
9
10
11
12
13
14
15
16
17
18
19
20
21
22
23
24
25
26
27
28
29
30
31
32
33
34
35

בנוסף, ותוך שמביאים בחשבון אפשרויות של השמטה או אי-דיוק בפרטי עדות שנרשמת מחמת טעויות שבהיסח הדעת והקושי

להדפיס מלל רציף ומדויק, ותוך שמביאים בחשבון גם את העובדה שהמלל המודפס אינו מבטא את האווירה שבחדר החקירות, קמה חשיבות התיעוד החזותי והמוקלט של החקירה בנוגע לכל פרטיה. במקרה שבפנינו בא הדבר לידי ביטוי בהתייחסות ב"כ הצדדים ובית המשפט לאופן ניהול החקירה, כפי שפורט בפסק דינה של השופטת נאות-פרי. אלא שרוב החקירות, ובעיקר אלו שאינן בפשעים חמורים, אינן מוקלטות ומתועדות בתיעוד חזותי. יש מקרים בהם הפער בין העדות הכתובה לבין המציאות שבחדר החקירות עלול להיות מכריע בנוגע לקביעת אשמו של נאשם. מכאן חשיבותו של תיעוד החקירה באמצעים חזותיים וקוליים. יש לקוות שעם הזמן יורחב השימוש בתיעוד חזותי של חקירות חשודים מעבר לנעשה היום, באופן 1 שכל החקירה תהיה גלויה וברורה לעיניו של בית המשפט.

2

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]

הוחלט כאמור פה אחד להרשיע את הנאשם בעבירות שיוחסו לו בכתב האישום כדלקמן:

3
4
5
6
7
3
9
10
11
12
13

באישום הראשון - עבירה של אינוס (לפי סעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין"); אברהם אליקים, שופט

באישום השני - עבירה של מעשה מגונה בכוח (לפי סעיף 348(ג1) לחוק העונשין). התיק יקבע להמשך דיון לשם

שמיעת טענות הצדדים לעניין העונש וגזירת הדין. ניתנה היום, י"ח טבת תשע"ו, 30 דצמבר 2015, במעמד

הצדדים ובאי כוחם.

תמר נאות פרי, שופטת

רון שפירא, סגן נשיא [אב"ד]